

37

ราตรีผ่านไปอย่างเงียบงัน เช้าตรู่วันต่อมาคนทั้งหลายมาถึง
หน้ายอดเขาแห่งนั้น ในสายลมยังเจือกลิ่นควาเลือดเข้มข้น

นกผึ้งโลหิตที่ตายลงที่นี้ในสองวันนี้ไม่รู้มีมากน้อยเพียงไร บนหิน
ในป่าด้านล่างยอดเขาล้วนมีแต่คราบเลือดและซากศพนกผึ้งโลหิต

ถ้ามีดมิดใหญ่น้อยจำนวนมากบนยอดเขายังคงดูน่าประหลาด
พรันพริ้งภายใต้แสงอาทิตย์ เหมือนเป็นประตูสู่นรก พร้อมจะกลืนกิน
ทุกคนที่กล้าทะเล่ทะล่าเข้าไปได้ทุกเมื่อ ยอดเขาทั้งยอดดูไปก็เหมือนเป็น
สุสานขนาดมหึมา ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชายใจกล้าเห็นแล้วก็ยังเย็นวาบในใจ

จู่จู่ซึ่ลาดมาแต่ไหนแต่ไร พอเห็นภาพนั้นก็ทันทันไม่ไหว หดตัวลีบอยู่
หลังอินจือจาง

นางมีสังหรณ์แรงกล้าว่าในถ้ามีสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกำลังรอพวกนางอยู่!
อินจือจางสังเกตเห็นกริยาอาการของจู่จู่ก็หันหน้ากลับมากล้องตา

ใส่นาง

"ในถ้ามีบางอย่าง..." จูจูพูดด้วยความคับข้อง

นางเพิ่งจะเปล่งเสียงพูดก็ได้ยินเซวียเถี่ยหลงที่ด้านหลังพูดขึ้นว่า "ที่นี่มีถ้ามากมาย อีกทั้งตามที่อาจารย์อาสื่อได้บอกมา ภายในถ้าเหล่านี้ มีทางเชื่อมไปได้ทุกทิศทาง พวกเราตอนนี้มีอยู่เกินสิบคน แบ่งกลุ่มกัน ออกสำรวจทางจะดีกว่า"

สองวันก่อนหน้าเขาถูกพวกจี้โยวูกู้ล่าแดงฝีมือข่ม รู้สึกไม่พอใจ อยู่บ้าง วันนี้จึงชิงเอย่ปากก่อนหวังใจจะแย่งอำนาจผู้นำกลับไป

หากแต่คนอื่นได้ยินคำเขาแล้วกลับไม่มีการตอบสนอง แต่ละคนหันหน้าไปมองจี้โยวูกู้ด้วยท่าทางเหมือนฟังคำสั่งของอีกฝ่ายเพียงคนเดียว แม้แต่เผิงเจี่ยศิษย์น้องหญิงที่ขึ้นชื่อเรื่องความเยอหยิ่งก็ยังเป็นไปด้วย! มีเพียงศิษย์น้องหมาจิ้งจอกที่ฟังเขา เซวียเถี่ยหลงจิตใจห่อเหี่ยวลงทันที

จี้โยวูกู้ยิ้มพลางมองไปยังเกาชวนเซี่ยว "ในถ้าเหล่านี้มีอันตราย อยู่มากมาย ยังคงขอให้ปรมาจารย์เกาให้คำชี้แนะสักหน่อยเถิด"

เมื่อครูจี้โยวูกู้ได้ยินคำกระซิบของจูจู ในใจเกิดความระแวงระวัง จึงไม่ยอมเสนอความเห็นโดยขาดการไตร่ตรองอีก เวลานี้ควรให้ผู้นำคณะ ท่านนี้แสดงบทบาทแล้ว

เกาชวนเซี่ยวให้ความร่วมมืออย่างน่าอัศจรรย์กล่าวขึ้นว่า "หลุมศพของผู้ฝึกตนโบราณอยู่ในยอดเขาแห่งนี้ แต่เป็นไปได้มากที่จะมีกลไก ข่ายอาคมป้องกันการใช้จิตสำรวจตรวจสอบติดตั้งอยู่ จึงยังคงต้องเข้าไปในถ้าถึงจะหาที่ตั้งของหลุมศพออกมาได้ ในถ้านี้ดูเหมือนจะมีสัตว์ปีศาจที่ร้ายกาจเป็นที่สุดกำลังหลับลึกอยู่ ยามเข้าไปจะต้องระวัง

ให้มาก มิเช่นนั้นผลที่ตามมาคงเลวร้ายจนไม่อยากจะนึกถึง"

"สัตว์ปีศาจร้ายกาจ? ร้ายกาจมากเพียงไรเจ้าคะ" เฝิงเจี่ยถามด้วยความใคร่รู้

"ขั้นแปด" เกาซวนเชี่ยวชาญเปล่งสองคำที่มีพลังลั่นสะเทือนเต็มเปี่ยมออกมา คนทั้งหมดหน้าเปลี่ยนสีไปสิ้น

กำลังความสามารถของสัตว์ปีศาจขั้นแปดเทียบได้กับผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลางถึงช่วงปลาย!

มิน่าบรรดาคนที่มาก่อนหน้านี้ถึงได้หายตัวไปไร้วีแววราวกับหินจมมหาสมุทร! ตัวเกาซวนเชี่ยวชาญเองก็มีตบะอยู่เพียงขั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้น ถ้าไปเหยียดสัตว์ปีศาจตัวนั้นออกมาจริงๆ แม้แต่เขาก็รับมือไม่ไหว!

จิววกู่กลับฟังออกถึงจุดสำคัญ... สัตว์ปีศาจที่น่ากลัวตัวนั้นกำลังอยู่ในภาวะหลับลึก ขอเพียงไม่ไปรบกวนมันก็น่าจะไม่ใช่ไร ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยถามอีกว่า "เรียนถามปรมาจารย์เกา สัตว์ปีศาจตัวนั้นอยู่ประมาณจุดใดขอรับ"

เกาซวนเชี่ยวชาญส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าคาดการณ์จากพลังกดดันที่มันแผ่ออกมา แต่สัตว์ปีศาจตัวนี้ดูเหมือนจะรู้วิชาอาคมบางอย่างที่ใช้อำพรางร่องรอยของตัวเอง ใช้จิตตรวจดูไม่มีทางรู้ตำแหน่งของมันแน่ชัด"

เขามองเหล่าผู้ฝึกตนคนอื่นที่มีท่าทางหวาดหวั่นกระวนกระวายอย่างเย็นเยียบปราดหนึ่งก่อนพูดอย่างไม่ใยดี "ข้าขอเตือนพวกเจ้าไว้ก่อนในถ้ำนี้อันตรายอย่างยิ่ง ถ้าไม่ถอยไปตอนนี้ ตามพวกข้าเข้าถ้ำไปเป็นตายก็แล้วแต่ฟ้าลิขิต"

ดูเขาเช่นนี้ สามสิบกว่าคนที่มาด้วยกันก็มีจำนวนมากที่กััดพัน

ตัดสินใจจากไปจริงๆ พวกที่เหลืออยู่บ้างก็คิดจะเสี่ยงดวงดู บ้างก็
ไม่ยินยอมจะเล่นมาเสียเที่ยวทั้งยังลำบากลำบากจนถึงสองวันโดยเปลือง
แรงเปล่า และยังมีบ้างที่สงสัยว่าเกาชนเขียวแกล้งชู สุดท้ายก็เหลือ
ผู้ฝึกตนทั้งหมดยี่สิบคนเข้าถ้าไปด้วยกัน สีคนจากสำนักเตียนชินก็
อยู่ในจำนวนนี้ด้วย

คนกลุ่มใหญ่เลือกเดินเรียงตามกันเข้าไปในถ้ำศิลาที่ขนาดค่อนข้าง
ใหญ่แห่งหนึ่ง เกาชนเขียวนำอยู่หัวขบวนพร้อมศิษย์ทั้งสาม จูจู่ตั้ง
แขนเสื้ออันจื่อจาง ค่อยๆ ตกมารั้งท้ายขบวน พวกตีฉานซึ่งก็ถอยมา
ท้ายขบวนเช่นกัน อีกทั้งยังกันพวกตนออกจากขบวนใหญ่อย่างคล้ายว่า
ตั้งใจแต่ก็เหมือนไม่ตั้งใจ ก่อนใช้วิชาถ่ายทอดเสียงพูดคุยกัน

จูจู่ลดเสียงพูดกับอันจื่อจาง "ข้ารู้ว่าสัตว์ปีศาจนั้นอยู่ที่ไหน"

"ที่ไหน" อันจื่อจางไม่ถามนางสักคำว่ารู้ได้อย่างไรก็เลือกจะเชื่อนาง

แล้ว

จูจู่ชี้ด้านใต้เท้าพลาจตอบ "ใต้ยอดเขานี้"

ตีฉานซึ่งกลับเอ่ยถามอย่างอดไม่อยู่ "เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ข้ารู้สึกได้ว่าใต้ยอดเขานี้มีสมุนไพรวินิจฉัยขั้นแปดอยู่ต้นหนึ่ง อีกทั้ง
ใกล้กับสมุนไพรวินิจฉัยก็มีกลิ่นอายสัตว์ปีศาจที่กล้าแข็งลยวนเวียนอยู่"

จูจู่อธิบาย

เกาชนเขียวไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้เป็นเพราะเขากลัวจะทำให้
สัตว์ปีศาจรู้สึกตัว จึงไม่กล้าใช้กระแสน้ำที่แรงเกินไปกวาดดูเขาลูกนี้
ทุกซอกมุม แต่รูปแบบการตรวจหยั่งของจิตของจูจู่ต่างกับเขา นาง
เน้นไปที่การสนองตอบกับพีช รับรู้ถึงสภาพแวดล้อมที่พีชอยู่ผ่านข้อมูล

สภาวะของพีชที่ได้มา จึงกลายเป็นว่าค้นพบที่อยู่ของสัตว์ปีศาจชั้นแปด
เป็นคนแรกผ่านทางสมุนไพรวินิจฉัยข้างใต้พื้น

"สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปด!? ชนิดใด!" แสงทองพุ่งออกจากสองตา
ตีฉานซัง สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปดเป็นของสุดยอดแสนล้ำค่าที่ใช่จะแสวงหา
กันมาได้

"ถ้าความรู้สึกรู้สึกของข้าไม่แยเกินไปกว่า น่าจะเป็น 'สายน้ำผึ้งสังสารวัฏ'"
จู่โจมั่นใจอยู่บ้าง สมุนไพรวินิจฉัยชั้นแปดนี้ล้ำค่าหายากเกินไปจริงๆ แทบจะ
มีตัวตนอยู่เพียงในคำเล่าลือ ประโยชน์ที่ใหญ่ที่สุดของมันคือสามารถ
รักษาความทรงจำและตบะของผู้ฝึกตนไว้แล้วสร้างร่างกายเนื้อขึ้นใหม่ได้!

ตัวอย่างเช่นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่คนหนึ่งใกล้หมดอายุขัย ข้ายัง
หมดหนทางจะทะลวงขึ้นชั้นมหายาน เช่นนั้นสิ่งทีรอเขาอยู่ก็มีเพียงต้อง
ละสังขารแล้ว แต่ขอเพียงเขามี 'ลูกกลอนมหาสังสารวัฏ' ขึ้นเก่าที่
หลอมขึ้นจากสมุนไพรวินิจฉัยพวกสายน้ำผึ้งสังสารวัฏ ก็จะสามารถใช้
หยาดเลือดสารสำคัญในกายของตนเองมาสร้างร่างกายที่อ่อนเยาว์และ
เปี่ยมด้วยพลังชีวิตขึ้นมาใหม่ พอย้ายดวงจิตและตบะของตนเข้าสู่
ร่างใหม่ได้โดยสมบูรณ์ปราศจากอันตรายก็จะมีอายุขัยเป็นพันๆ ปีอีกครั้ง

สมุนไพรวินิจฉัยนี้ทำให้เหล่าปีศาจเฒ่าจากสำนักจันฉวนนับไม่ถ้วน
บ้าคลั่งได้เลยทีเดียว ถึงพวกตีฉานซังเคยได้ยินชื่อเสียงของมันมาแล้วก็
ยังอดจะสูดหายใจขึ้นมาพร้อมกันไม่ได้

ตีฉานซังเลียริมฝีปากที่จู่ๆ เกิดแห้งขึ้นมาพาลางว่า "มิใช่บอกว่า
สัตว์ปีศาจนั้นหลับอยู่หรือไร พวกเราแอบคลำทางลงไป...มันน่าจะ
ไม่รู้รู้สึกถึงพวกเราหรอกกระมัง"

อินจื่อจางพูดเย็นเยียบ "เห็นชัดว่าสัตว์ปีศาจนั้นกำลังเฝ้าสมุนไพรวินิจฉัย ท่านว่าท่านเด็ดสมุนไพรวินิจฉัยไปแล้วมันจะยังหลับต่อได้อีกหรือ"

ที่ฉานซึ่งคิดตามก็เห็นว่าถูกต้อง แม้เขาจะชอบการผจญภัย แต่ก็ไม่ใช่คุ่มที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อสมุนไพรวินิจฉัยต้นเดียว พวกเขาล้วนยังอายุน้อย ยังมีหนทางข้างหน้าอีกยาวไกล อีกทั้งไม่ได้อยากได้สายน้ำผึ้งสังสารวัฏมากขนาดนั้น จึงเพียงขยี้จมูก ถอนหายใจเจี๊ยบๆ ด้วยความเสียดายสองทีแล้วไม่เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาอีก

ในถ้ำมีแต่ความมืดมิด กระจกสัตว์ที่ถูกจับมากินรวมถึงขนและมูลของอินทรีมารกรงเล็บเหล็กกับนกผึ้งโลหิตตกเกลื่อนอยู่ทั่วทุกที่ กลิ่นเหม็นยิ่งยวด อีกทั้งไม่รู้ว่าเป็นเพราะนกผึ้งโลหิตเหล่านั้นตายไปเกือบหมดแล้วหรือไม่ ในถ้ำถึงได้มีกลิ่นอายความตายและความวูบไหวว่างเปล่าละล้งอบอวล

พวกเขาทั้งหมดยี่สิบคนกลับหายใจก้าวอย่างมุ่งหน้าเข้าข้างในถ้ำอย่างระมัดระวังยิ่ง เริ่มแรกยังคงคุ้ยกันอยู่บ้าง แต่ต่อมากลับเจี๊ยบจนเหลือเพียงเสียงฝีเท้าดังสับสนสะท้อนก้องอยู่ในถ้ำ

จู่จู่กบรพยากาศเช่นนี้ทำให้กระวนกระวายอย่างที่สุด นางรู้สึกได้รางๆ ว่าคล้ายมีดวงตาไม่ประสงค์ดีคู่หนึ่งประเินมองพวกนางอยู่ในที่ลับ

เดินมาได้สักพักหนึ่งในถ้ำก็ไม่เห็นร่องรอยของอินทรีมารกรงเล็บเหล็กหรือนกผึ้งโลหิตแม้แต่เศษเสี้ยว เกาชนวนเขียวที่อยู่ด้านหน้าพลันพูดขึ้นว่า "น่าจะเป็นตรงนี้"

พวกที่ฉานซึ่งมองกันแวบหนึ่งก่อนเดินไปข้างหน้าตามขบวน

ตรงหน้าปรากฏห้องศิลาขนาดมหึมาห้องหนึ่ง บนเพดานห้องศิลา
ฝังศิลาแสงอาทิตย์ไว้บนไม้ถวัลย สองให้ห้องศิลาสว่างไสวราวกับกลางวัน
บนผนังหินฝังตรงข้ามมีประตูใหญ่ทำจากหยกขาวสูงอย่างน้อยสามจั้ง
หน้าประตูมีป้ายจารึกศิลาเขียวสูงจรดเพดาน บนนั้นเขียนอักษรขนาดใหญ่
มีเลือดไหลย้อยไว้สิบตัว...'สถานที่ละสังขารของข้าผู้ราชา ผู้ฝ่าฝืนเข้ามา
ต้องตาย!'

แต่ละขีดแต่ละเส้นของอักษรทั้งสิบตัวดูประหนึ่งเป็นดาบเป็นกระบี่
ชั่วร้ายที่เคยดื่มกินเลือดมาจนอิม ลำพั่งแค้นมองดูก็ชวนให้คนรู้สึกอกสั่น
ขวัญผวาแล้ว

"เหล่าอักษรบนป้ายจารึกนี้...น่ากลัวยิ่งนัก!" สีอึ้งลวีพูดขึ้นเสียงเบา

"ป้ายจารึกอะไร อักษรอะไร" จูจูกถามด้วยสีหน้างุนงง

สีอึ้งลวีชี้ไปทางด้านหน้าพลางว่า "ก็ป้ายจารึกนั้นอย่างใดเล่า"

จูจูกมองทิศทางที่นางชี้แล้วก็พูดอย่างลั้งเล "แต่ว่า...ตรงนั้นไม่มีอะไร
เลยนะ!"

คำพูดของจูจูกทำให้บรรดาศิษย์ที่ตกใจยกใหญ่ ตีฉานซังซุมือ
ขึ้นมาโบกตรงหน้านางพลางถาม "มองเห็นหรือไม่"

"แน่นอนว่าเห็น! ศิษย์พี่ใหญ่ท่านไม่ต้องเข่งเท้า ข้ามองเห็นท่านน้า"

จูจูกตอบ

ตีฉานซังที่ถูกทำเอาโมโหแทบตาย ความหยิ่งในศักดิ์ศรีได้รับความ
เสียหายอย่างรุนแรง จูจูกตั้งใจพูดแทงใจดำกันชัดๆ! รู้ทั้งรู้ว่าเขาถือสา
เรื่องถูกผู้อื่นพูดถึงรูปลักษณ์ส่วนสูงของเขาที่สุด!

หากเป็นวันก่อนๆ คนอื่นคงได้หัวเราะออกมาแล้ว ทว่ายามนี้

ไม่มีใครมีอาการหัวเราะลง

จิโยวกูเอ่ยถาม "ศิษย์น้องเล็กเจ้ามองเห็นอะไร"

จู่จู่ก็สีหน้าเคร่งเครียดของเขาทำเอาเป็นกังวลขึ้นมาเช่นกัน "ถ้าใหญ่แห่งหนึ่ง ข้างหน้ามีคูน้ำมีดตี้อยู่สายหนึ่ง กว้างราวๆ สองจั้ง ผ่าแบ่งถ้าเป็นสองฟาก บนผนังหินฝั่งตรงข้ามมีถ้ำที่มีดอย่างยิ่งอยู่!"

จิโยวกูถามตื้อฉานซึ่งกับอื่นจื่อจางอีกว่า "พวกท่านเล่า"

ภาพที่คนทั้งสองเห็นตรงกันกับที่สื่ออั้งลวีเห็นทุกอย่าง จิโยวกูมุ่นหัวคิ้วซ้ำๆ พลังว่า "อาจจะเป็นวิชาลวงตา...รอดูก่อนว่าคนของสำนักอื่นหิ่งจะทำอย่างไร"

ขณะที่พวกเขากระซิบกระซาบปรึกษากัน ผู้ฝึกตนที่เหลือเองก็ต่างตกเถียงหาหรือกันอยู่ อักษรบนป้ายจารึกชวนชนหัวลุกอยู่บ้างจริงๆ ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะมีกับดักกลโกอะไรอยู่ ทุกคนต่างก็หวังให้ผู้อื่นก้าวไปลองดูก่อน แต่ก็กลัวจะถูกผู้อื่นชิงคว้าผลประโยชน์ก่อนงามไปก่อนอีกเช่นกัน

เซวียเถี่ยหลงเองก็กำลังถามเกาชวนเซียว "อาจารย์ ตรงนี้จะทำอย่างไรดีขอรับ"

เกาชวนเซียวนิ่งคิดอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็กระซิบตอบ "ไม่ต้องรีบ รอคณอื่นลองดูก่อนค่อยว่ากัน อาจารย์รู้สึกอยู่ตลอดว่าพวกเราหาหลุมศพนี้พบง่ายเกินไปมาก ถ้าง่ายตายปานนี้จริง หลายปีมานี้คงไม่มีคนมากมายเพียงนั้นมาจบชีวิตลงที่นี่"

หลุมศพของผู้ฝึกตนโดยมากจะมีสิ่งตกทอดจำพวกเคล็ดวิชา หรือไม้เท้าลูกกลอนของวิเศษสมัยผู้ฝึกตนคนนั้นๆ ยังมีชีวิตเก็บไว้อยู่ รอให้คนมีวาสนาสัมพันธ์กันมาค้นพบ เพียงแต่ผู้ฝึกตนจำนวนหนึ่ง

จะแค้นกันผู้ไม่มีวาสนาสัมพันธ์กันไว้นอกประตู แต่อีกจำนวนหนึ่งกลับ
ฆ่าล้างผู้ที่ไม่ผ่านบททดสอบทิ้ง ดูจากอักษรบนป้ายจารึกแล้วเห็นได้ชัด
ว่าเจ้าของหลุมศพนี้จัดอยู่ในประเภทหลังที่มีนิสัยใจคอโหดเหี้ยม

ทว่ายังเป็นคนเช่นนี้ สิ่งตกทอดและสมบัติที่เหลือทิ้งไว้จะยิ่งล้ำค่า
ผู้แข็งแกร่งทรงฤทธานุภาพส่วนมากที่โลดแล่นอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง
ล้วนแต่มีที่วางที่ทำงานองนี้

เห็นอักษรเลือดที่ทิ้งอยู่บนป้ายจารึกเรียกแทนตัวเองว่า 'ข้าผู้ราชา'
เกรงว่าเจ้าของหลุมฝังศพนี้ใช้อย่างน้อยๆ ต้องเป็นผู้ฝึกตนโบราณชั้น
มหายานท่านหนึ่ง!

เขาชวนตัวเองก็ใจเต้นตุบๆ อย่างระงับไม่อยู่ แต่เขารู้ดีว่า
ตามปกติแล้วผู้ที่สามารถรับสืบทอดได้มีเพียงผู้ฝึกตนต่ำกว่าชั้นหลอมรวม
ลงไป ผู้ฝึกตนชั้นหลอมรวมและชั้นกำเนิดใหม่ต้องเปลี่ยนแปลง
เคล็ดวิชาที่ตนเองฝึกเพื่อรับสืบทอดจากผู้อื่น ทำให้เกิดปัญหาร้ายแรง
ตามมาจากการปะทะกันของเคล็ดวิชาได้ง่ายดายยิ่ง

กฎเหล่านี้ผู้ฝึกตนคนอื่นก็รู้อยู่แก่ใจเช่นกัน หลังสับสนวนววย
อยู่ครู่สั้นๆ ในที่สุดก็มีผู้ฝึกตนห้าคนทนไม่ไหว คิดจะอ้อมไปยังประตู
หยกขาวที่ด้านหลังป้ายจารึกด้วยความระมัดระวัง

จู่จู่มองดูพวกเขาเดินเข้าใกล้คูลีสี่ด้ามี่ดเส้นนั้นที่ละก้าวๆ ก็อดรน
ทนไม่ไหว พูดขึ้นว่า "ระวังข้างใต้เท้า!"

นางไม่รู้ว่าวิชาลวงตาที่ศิษย์พี่รองว่าหมายถึงพวกเขาถูกลวงตา
เข้าแล้ว หรือเป็นนางที่ถูกลวงตากันแน่ หากแต่นางยังคงไม่ยินดีจะ
ปล่อยให้ผู้อื่นก้าวเข้าสู่กับดักโดยไม่พูดอะไร

ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นถูกนางเอ่ยเตือนก็อดก้มลงมองข้างใต้ทำไม่ได้
ปกติดีนี่นา! มีอะไรต้องระวังกัน แต่พอพวกเขาเฝ้าได้ว่าจู่เป็นผู้แข็งแกร่ง
ที่ร้ายกาจกว่าศิษย์พี่มากก็ไม่กล้าประมาท พวกนี้ใช้วิชาอาคมที่ทำให้
สองเท้าไม่ต้องสัมผัสพื้นเช่นวิชาตัวเบาและวิชาถลาร้อนเคลื่อนที่ลอยล่อง
ไปข้างหน้า

จู่ตะโกนจบก็พลันได้ยินเสียงบุรุษหัวเราะเบาๆ พลังพูดขึ้นริมหู
"คนงามน้อย เจ้าช่างจิตใจดีนัก...ทว่าเจ้าช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก"

จู่เงยหน้ามองไปรอบๆ ทันที คนอื่นล้วนไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เช่นนั้น
ก็ว่าจะมีเพียงนางคนเดียวที่ได้ยินเสียงบุรุษนั้นพูด

อันที่จริงเสียงบุรุษนั้นไพเราะอย่างยิ่ง ฟังดูเฉื่อยชานั่นน้อยหน่า
แต่คล้ายว่าเจือด้วยความตึงตืดย้วยวนใจอย่างมาก ทำให้คนโหลหลง
ไปกับมันอย่างห้ามตัวเองไม่ได้ ทว่าจู่รู้สึกแต่เพียงว่าในใจเย็นวาบ

ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นที่ด้านหน้าสุดทำยก็ก้าวลงไปบนคูลึง จู่เห็น
ใต้เท้าพวกเขาว่างเปล่า ส่งเสียงกรีดร้องขณะตกลงไป นางตกใจจน
หลุดร้องอุทานออกมาเบาๆ คว่าจับแขนเสื้อของอินจื่อจางไว้

อินจื่อจางหันหน้ากลับมามองนางพลาถถามอย่างงุนงงสงสัย
อยู่บ้าง "เป็นอะไร"

เป็นอะไร!? ผู้ฝึกตนห้าคนนั้นตกลงไปในคูลึงแล้ว! อาจะตายแล้ว
ด้วย! ทำไมพวกท่านถึงไม่มีปฏิกิริยาอะไรสักนิด!

"ห้าคนนั้นตก...ตกลงไปแล้ว! ตกกลงไปในคูน้ำดำมีขนาดใหญ่
สายนั้นแล้ว!"

สี่คนซึ่งเกาศีระชะ "เปล่านี้ พวกเขาล้วนเดินไปถึงประตูใหญ่แล้ว"

จีโยวกู๋คอยจับสังเกตสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวของเกาชนเขียว โดยตลอด แต่กลับไม่พบความผิดปกติ จึงหันหน้ามาพูดเสียงเบา "แปลก...สิ่งที่จูลูกมองเห็นดูเหมือนจะต่างจากที่พวกเราทั้งหมดมองเห็นทั้งสิ้น!"

ตีฉานซ่งเกาศีระชะ "เจ้าว่าเป็นวิชาดวงตา เช่นนั้นเป็นศิษย์น้องเล็ก ถูกดวงตาเข้าแล้ว หรือว่าเป็นพวกเราทั้งหมดที่ถูกดวงตากันแน่ แต่ว่า ข้าเห็นคนของทางสำนักอื่นหงมีท่าที่ปกติดีนี่นา วิชาดวงตานี้จะร้ายกาจจนแม้แต่ปรมาจารย์เกามองไม่ออกเขียวหรือ แล้วอย่างนี้ศิษย์น้องเล็ก มองออกได้อย่างไร"

"ชะ...ข้ามองเห็นพวกเขาตกลงไปจริงๆ ได้ยินพวกเขากรีดร้องด้วย แล้วยังมีคนพูดอยู่ข้างหูข้าว่าข้าช่วยพวกเขาไม่ได้หรอก..." จูลูกล้วยิ่งนัก นางกลัวพวกศิษย์ที่จะไม่เชื่อ นางรู้สึกว่ที่ตรงนี้มีปัญหาจริงๆ ถ้าพวกศิษย์ที่เป็นอะไรไปเพราะเรื่องนี้ก็แยกันพอดี!

อินจื่อจางกุมมือนางพลางว่า "ไม่ต้องกลัว ข้าเชื่อเจ้า" เสียงอันสงบ และหนักแน่นทำให้จูลูกสบายใจขึ้นจนน้ำตาเกือบจะหยดออกมา เจ้าคนโศกบอกว่าเชื่อนางก็หมายความว่าเชื่อนางจากใจจริง

สื่ออึ้งลี้ลิ่งเลอยู่ชั่วขณะก่อนว่า "ข้าก็เชื่อเจ้า!" จูลูกไม่เคยเอาเรื่องสำคัญพรรคนี้มาหลอกคน!

ตีฉานซ่งขี้ตาพลางพูดอุบอิบ "บิดาก็เริ่มไม่เชื่อตาทั้งสองของตัวเองแล้วเช่นกัน!" ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกเขาว่าความรู้สึกของศิษย์น้องเล็กล้วนแต่ถูกต้อง

จีโยวกู๋นั่งคิดอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็กล่าวด้วยสีหน้าที่ค่อยๆ เข้มขึ้น

"ข้าคิดว่าสิ่งที่จุ่มมองเห็นเป็นความจริง ศิษย์น้องเล็กมีบางจุดต่างกับพวกเรา ในดวงใจไม่มีพลังฤทธิ์ โดยปกติผู้ที่มาถึงที่นี่ได้ล้วนมีแต่ผู้ฝึกตนที่มีตบะมีพลังฤทธิ์ ถ้าเจ้าของหลุมศพจะเล่นงานใครสักคนก็ต้องมุ่งเป้าไปที่คนมีพลังฤทธิ์" เขาเป็นพวกละเอียดรอบคอบ ไม่เคยตัดสินใจอะไรง่ายๆ หากแต่เขาเชื่อจุ่ม ถ้าพิจารณาจากข้อสันนิษฐานนี้ ผลลัพธ์ที่ได้ออกมา ก็สมเหตุสมผลจริงๆ

ผู้ฝึกตนคนอื่นเห็นห่าคนนั้นไปถึงประตูหยกขาวได้สำเร็จและเริ่มใช้อาคมเปิดประตูกันแล้ว อีกทั้งระหว่างนั้นก็ไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้นไหนเลยจะยังทนกันไหว พวกมันเฮโลไปทางนั้น

ต่อให้มีอันตราายก็น่าจะอยู่หลังประตูหยกกระมัง! คนจำนวนมากคิดเช่นนี้

จีโยวกู่เอ่ยขึ้นเสียงดัง "ทุกท่านโปรดช้าก่อน ที่นี่ถูกคนทางอาคมดวงตาไว้ แล้วข้างหน้าก็ยังมีหลุมพรางถึงชีวิตอยู่ด้วย!"

มีผู้ฝึกตนไม่กี่คนหยุดฝีเท้าหันหน้ากลับมามองจริงๆ แต่คนจำนวนมากกลับไม่สนใจโดยสิ้นเชิง จุ่มองดูคนสิบกว่าคนกรีดร้องขณะตกลงคูลึก ไอน้ำมันกลุ่มหนึ่งปล้นพุ่งขึ้นมาจากฝ่าเท้า นางสิ้นเยะเยือกไปทั้งร่าง พูดอะไรไม่ออกทั้งสิ้น

ในบรรดาผู้ฝึกตนไม่กี่คนที่รอดมาได้นั้นมีฉีเยาและหลินเงินอยู่ด้วย ศิษย์พี่ศิษย์น้องสองคนของพวกเขาที่ถูกพวกเขารังไว้ไม่หวังไป ที่เหลือก็มีผู้ฝึกตนไว้สังกัดอีกสองคน เพราะว่าวันก่อนขณะถูกนกผึ้งโลหิตรุมโจมตีได้คำพูดของจีโยวกู่ช่วยชีวิตไว้ ดังนั้นจึงเกิดหวั่นไหว อดทนไม่พุ่งตัวออกไป

เกาชนวนเกี่ยวกับศิษย์ทั้งสามหยุดรอจิ้งหะโดยตลอด ครั้นได้ยินคำของจีโยวก็เลื่อนสายตามามอง

แม้เกาชนวนจะมองวิชาลวงตาในถ้ำได้ไม่ทะลุปรุโปร่ง หากแต่ประสบการณ์หลายปีบอกเขาว่าที่นี่มีบางอย่างไม่ชอบมาพากล! ดังนั้นจึงไม่ยอมให้ศิษย์ทั้งสามของตนไปยื้อแย่งชิงแข่งกับผู้ฝึกตนเหล่านั้น ตอนนี้ได้ยินจีโยวก็พูดเช่นนี้ก็ยิ่งระแวงหนักขึ้นจึงเอ่ยปากถาม "อาคมลวงตากับหลุมพรางที่เจ้าว่าหมายความว่าอย่างไร"

จีโยวก็ตอบ "ทุกสิ่งที่พวกเรามองเห็นในถ้ำล้วนเป็นภาพลวงตา พวกผู้ฝึกตนที่พุ่งตัวไปเมื่อครู่นี้อาจจะมีอันเป็นไปกันหมดแล้ว"

เขวียเถี่ยหลงทงไม่ไหว ชี้เหล่าผู้ฝึกตนทางด้านหน้าที่ต่างกำลังใช้อาคมลองเปิดประตูหยกขาวอยู่ก่อนยิ้มเย้ยพลงว่า "เจ้าบอกว่าพวกเขา มีอันเป็นไปไปแล้ว? เช่นนั้นพวกเขาล้วนเป็นภาพจากอาคมลวงตาหรือโรน่าชันนั้! อาจารย์ของข้ามองอาคมลวงตานี้ไม่ออก แต่พวกเจ้าไม่กี่คน กลับมองออก? น่าเลื่อมใสโดยแท้!"

จีโยวก็มองผ่านเขาไป เพียงพูดกับเกาชนวนเขี้ยว "ปรมาจารย์เกาดวงตาของศิษย์น้องเล็กของข้ามีความพิเศษอยู่บ้าง สามารถมองทะลุวิชาลวงตาในนี้ได้ ถ้าทุกท่านไม่เชื่อ ผู้น้อยก็สนใจ ไม่มีสิ่งใดจะกล่าวแล้ว"

พูดกลางส่งสายตาให้ตีฉานซั้ง แล้วทั้งสองก็หันหลังกลับทำท่าจะจากไป ที่นี้ผิดปกติเกินไป ไม่ว่าจะสิ่งใดก็ล้วนไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถทำลายไหว และในนี้ก็ไม่มีของอะไรที่คุ้มค่าให้พวกเขาเอาชีวิตเข้าแลก ฉะนั้นยังคงล่าถอยไปแต่เนิ่นๆ จะดีกว่า รู้ทั้งรู้ว่ายังมีหลุมพรางอันตรายก็ยิ่งกระโดดเข้าไป นั่นเรียกว่าโง่เขลามิใช่กล้าหาญ

ไม่กี่คนที่เหลือรวมถึงเกาชนเขียวต่างก็ล้มแล้ว ท่าทีของพวก
จิโยวกูไม่เหมือนล้อเล่น ที่นี้ฝ่าเข้าไปไม่ได้จริงๆ หรือ

ขณะที่พวกเขาปวดหัวกับปัญหาว่าจะไปหรือจะอยู่ดีก็พลันมีเสียง
หัวเราะเบาๆ "ไม่กี่ที่ดังมา "ในเมื่อมาแล้วก็เข้ามาเล่นกันเถอะ!"

จู่จู่ได้ในทันที นี่ก็คือเสียงบุรุษที่พูดอยู่ข้างหูนางเมื่อครูนี!

คราวนี้คนทั้งหมดในที่นี้ล้วนได้ยินเสียงนี้ทั้งสิ้น อีกทั้งภาพตรงหน้า
พวกเขาก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ศิลาสงอาทิตย์บนเพดานดำ ประตูลอย
หยกขาวบนผนังดำ และป้ายจารึกศิลาเขียวที่สูงตระหง่านนั้นล้วนหายวับ
ไปสิ้น ถ้าเปลี่ยนมาจะมีสภาพเหมือนที่จู่จู่บรรยายไว้ก่อนหน้านี้...คูสิก
สีดำมีดกว้างสองจิ้งส่ายหนึ่งผ่าแบ่งดำเป็นสองฝั่ง จุดที่เดิมที่มีประตูลอย
หยกขาวฝังอยู่ที่บนผนังฝั่งตรงข้ามเหลือเพียงปากดำมีดมืดแห่งหนึ่ง

ส่วนเหล่าผู้ฝึกตนที่ก่อนหน้านี้ยืนอยู่หน้าประตูหยกขาวก็หายไป
ไร้ร่องรอยนานแล้ว

สีหน้าแต่ละคนที่เหลือไม่น่ามองอย่างไรใดเทียม พวกผู้ฝึกตนทั้งหมด
ที่เชื่อคำบอกของจิโยวกูเลยไม่ได้พุ่งตัวตามไปอย่างพวกฉี๋ย่ายี่นิก
เสียวสันหลังไม่หยุด มองจิโยวกูกับจู่จู่ด้วยความซาบซึ้ง ถ้ามิใช่มี
พวกเขาอยู่เตือน เกรงว่าป่านนี้พวกตนคงไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว

เกาชนเขียวปลุกใจเร่งเสียงเอ่ยถาม "ขอเรียนถามว่าท่านเป็นผู้ใด"

เสียงสะท้อนไปมาภายในถ้ำ อีกฝ่ายกลับไม่ตอบคำถาม

เกาชนเขียวแค้นเสียงเย็น สองมือประกบเสกมังกรขาวตัวยักษ์
ตัวหนึ่งออกมาโจมตีไปที่ผนังด้านหนึ่ง ถ้าว่าตามกำลังความสามารถ
ของผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ มังกรตัวนี้โจมตีออกไปก็เพียงพอทำให้ภูเขา

เกิดรูขนาดใหญ่ได้แล้ว

แต่ที่ว่ามังกรขาวกระแทกกับผนังหินกลับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ตัวมันกลายเป็นดวงไฟเล็กๆ นับไม่ถ้วนแล้วหายวับไปอย่างรวดเร็ว

"เป็นแค่ผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงต้นก็ล้าลงไม่ลงมือต่อหน้าข้าแล้ว ไม่ประมาณตนเสียจริงๆ!" เสียงบุรุษเจ็ดด้วยแววเยาะหยันเกี้ยวคร้านลอยวนเวียนอยู่ในถ้ำ

เกาชนวนเขียวหน้าเปลี่ยนสีไปสิ้น เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายเป็นดวงจิตที่เฝ้าของสุสานเหลือทิ้งไว้หรือว่าเป็นสัตว์ปีศาจชั้นแปดที่น่ากลัวตัวนั้นกันแน่ ยิ่งไม่รู้ด้วยว่าอีกฝ่ายอยู่ที่ใด หากแต่เรื่องที่ตบะของอีกฝ่ายเหนือกว่าเขาหลายขุมนั้นเป็นเรื่องจริงที่โต้แย้งไม่ได้

พวกเขาก็โยกภูคิจะถอยกลับไปตามทางที่เข้ามา แต่เดินมาได้สองสามจั้งก็พบว่าเส้นทางถูกหินมหึมาปิดตายไปแล้ว จูจู่ใช้จิตสำรวจดูไม่รู้อีกฝ่ายใช้วิธีการอะไรถึงกับทำลายถ้ำศิลาที่พวกเขาเดินผ่านยามเข้ามาไปจนสิ้น ตอนนี้อยู่เท่ากับว่าพวกเขาถูกฝังอยู่กลางถ้ำเขาทั้งเป็น!

ไม่มีทางเลือก พวกเขาได้แต่ถอยกลับมาภายในถ้ำศิลาใหญ่ แล้วก็ได้เห็นภาพเกาชนวนเขียวโจมตีล้มเหลวเข้าพอดี

ทางออกเดียวในตอนนั้นก็คือถ้ำศิลาที่ผนังฝั่งตรงข้ามแล้ว!

คนทั้งหมดมองจูจู่ต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง เกาชนวนเขียวเองก็มีไซ้ช้อยกเว้น

สื่ออึ้งลี้หนีถึงคำพูดของจูจู่ก่อนหน้านี้ขึ้นได้ จึงใช้มือหนึ่งยกหินขนาดราวศีรษะคนก้อนหนึ่งที่ข้างเท้าขึ้นมาโยนไปที่คูลิกสีดำมีดนั้น หลังหินตกลงไปแล้วก็ไม่มีเสียงใดๆ แม้แต่นิดเดียว ไม่รู้ว่าที่ก้นคูมีสภาพ

เช่นไร

สื่ออึ้งล้วยกหินอีกก้อนขึ้นมาโยนไปฝั่งตรงข้ามอีกหน คราวนี้ หินข้ามคูลิกไปตกลงบนพื้นฝั่งตรงข้ามอย่างง่ายดาย

จีโวกู่หาได้วางใจเพราะเหตุนี้ไม่ ขมวดคิ้วพุดกับสื่ออึ้งล้วยว่า "ในตัวเจ้ายังมีสัตว์ปีศาจเป็นๆ อยู่หรือไม่"

ระหว่างทางพวกเขา มักจะจับสัตว์วิเศษสัตว์ปีศาจที่กินได้มา จำนวนหนึ่ง ใช้อาคมทำให้พวกมันสลบแล้วก็ใส่ลงไป ในกระเป่าใส่ สัตว์วิเศษ ล้วนแต่เพื่อให้จู่จู่มีวัตถุดิบสดใหม่ทำอาหาร

สื่ออึ้งล้วยรู้ใจเขา ล้วงกระต่ายปีกเทาตัวหนึ่งออกมาปลุกให้ตื่น แล้วโยนไปอีกฝั่งของคูลิก หลังจากนั้นเรื่องน่ากลัวก็เกิดขึ้น...กระต่าย ปีกเทาตัวนั้นออกแรงกระพือปีกทั้งสองด้านร่น แต่ส่งเสียงร้องแหลม ได้เสียงหนึ่งก็ยังคงตกลงคูลิกไป เสียงกรีดร้องของมันเหมือนถูกคนฟัน ขาดกลาง แล้วจากนั้นมันก็หายไปต่อหน้าต่อตาคนทั้งหลาย ไม่มีลุ่มเสียด วิแววใดๆ อีก

คนทั้งหลายเห็นเหตุการณ์นี้แล้วก็หนีย้อนไปถึงเหล่าผู้ฝึกตนที่ กูตามกันลงคูลิกก่อนหน้านี้ ต่างก็หนาวระเือกขึ้นมาจับพลัน

"ไม่ต้องลองแล้ว ให้คนงามน้อยนางนั้นชี้ทางให้พวกเจ้าเถอะ" เสียงบุรุษที่แปลกประหลาดนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

คนทั้งหมดเลื่อนสายตากลับไปกลับมาระหว่างสื่ออึ้งล้วยกับฝั่งเจี๋ย ตรงนี้มีสตรีเพียงสามนาง แต่ที่เรียกได้ว่า 'คนงามน้อย' มีเพียงสองคนนี้

จู่จู่ลับรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเรียกนาง นอกจากในฝันร้ายแล้วนี่เป็น ครั้งแรกที่มีคนเรียกนางว่า 'คนงามน้อย' อันที่จริงคนผู้นี้ตามมีปัญหา

กระมัง!?

เฟิงเจียแม้จะกลัว แต่ก็ยังคงเดินไปสองก้าวด้วยความระมัดระวัง ตามการให้สัญญาณของอาจารย์

"ไม่ได้เรียกเจ้า! ข้าเรียกสาวน้อยชุดม่วงคนนั้น!" เสียงบุรุษประหลาด พูดขึ้น

คนในถ้ำเลื่อนสายตาไปมองจู่จู่อย่างไม่อยากเชื่อ แสดงสีหน้า อึ้งเหวอออกมาพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

อันจื่อจางไม่พูดอะไร ทว่ามือที่กุมจู่จู่ไว้กลับอดจะกระชับแน่นขึ้น ไม่ได้

เฟิงเจียกำลังอกสั่นขวัญแขวน เมื่อพบว่าผู้ที่อีกฝ่ายระบุตัวคือจู่จู่ ก็ไม่สนใจความอึดอัดอับอายแล้ว รีบถอยกลับมาอยู่ข้างอาจารย์ด้วยความโล่งใจ

เกาซวนเขียวพิณจู่จู่ปราดหนึ่งอย่างคล้ายกำลังคิดอะไรอยู่ แต่ มิได้กล่าวอะไร

จู่จู่ปล่อยให้อันจื่อจางลากไปถึงข้างคูลี้กีสดำมืดที่ละก้าว แทนศิลา รูปดอกบัวแท่นหนึ่งลอยอยู่บนคูค่อนมาทางพวกนาง แทนศิลาที่มีขนาด เพียงหนึ่งชื่อ เพียงพอให้คนยืนอยู่บนนั้นเพียงคนเดียว คิดว่าเส้นทาง ไปถึงฝั่งตรงข้ามที่เสียงบุรุษนั้นบอกไว้คงหมายถึงเจ้านี่

แทนศิลานี้ก็มีเพียงจู่จู่มองเห็นคนเดียวอีกแล้ว!

เนื่องจากเมื่อครู่มีคนมากมายเพียงนั้นตกลงไปในคูลี้กแล้วปราศจาก วิถีแววอีกโดยที่อธิบายสาเหตุไม่ได้ คนอื่นไหนเลยจะกล้ากระโดดเข้าไป เพียงเพราะคำพูดของจู่จู่ ยิ่งเมื่อพวกเขา มองไม่เห็นอะไรโดยสิ้นเชิง

ด้วยแล้ว!

คนทั้งหมดต่างเงียบไป อื่นจ้อจางกลับเอ่ยถาม "ตำแหน่งของ
แท่นศิลาอยู่ตรงไหน"

จุงจี้คุลิกที่ดำมืด "จากตรงนี้ลงไปราวสามจั้ง"

"เข้าไปก่อน จากนั้นเจ้าค่อยตามมา" อื่นจ้อจางสูดลมหายใจเบาๆ
ก่อนกระโดดลงไปตามทิศทางที่จุงจี้

เผิงเจียหวิดจะหลุดหวีดร้องออกมา เขาไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้ว
หรือไร!

อื่นจ้อจางเพียงรู้สึกว่าได้เท้าคล้ายเหยียบถูกบางสิ่ง จากนั้นทั้งตัวคน
ก็ถูก 'บางสิ่ง' ที่ได้เท้าชักนำลอยไปฝั่งตรงข้ามอย่างรวดเร็ว

เหล่าผู้ฝึกตนเห็นอื่นจ้อจางไปถึงฝั่งตรงข้ามโดยสวัสดิภาพก็ทั้ง
โล่งใจทั้งเลื่อมใสในความกล้าของเขา สื่ออั้งลิว์และจีโยวกู่ตามไปติดๆ
จากนั้นจึงเป็นตัวจุงจื่อเอง หลังพวกเขาไปถึงอีกฝั่งจุงจื่อถึงค่อยบอกตำแหน่ง
แท่นศิลาให้ที่ฉานซั้งจากฝั่งตรงข้าม

คนอื่นเห็นพวกเขาห้าคนข้ามไปได้โดยสวัสดิภาพแล้ว ในที่สุด
ก็รวบรวมความกล้ากระโดดลงไปยังแท่นศิลารูปดอกบัวที่ล่องหนนั้น
ทีละคนตามคำบอกของจุงจื่อ เกาซวนเซี่ยวเองก็มีโช้ช้อยกเว้น

ผู้ฝึกตนไร้สังกัดทั้งสองคนข้ามมาหลังสุด คนทั้งหลายเดินเข้าไป
ในถ้ำมืดมิดนั้นด้วยความระหวัญในทุกอย่างก้าว คราวนี้เกาซวนเซี่ยว
ยอมเป็นฝ่ายถอยมาอยู่แถวสอง ให้จุงจื่อเดินนำทางอยู่ด้านหน้า

เคราะห์ดีที่ตลอดทางไม่เจอเรื่องประหลาดใดอีก ถ้าดูเหมือนเป็น
ทางเดินวนลงสู่ด้านล่าง พวกที่ฉานซั้งลอบตกใจเงียบๆ...นี่คงมิใช่ว่า

ต้องเดินไปถึงถิ่นของสัตว์ปีศาจชั้นแปดตัวนั้นกระมัง!

เดินมานานเพียงไรก็สุดรู้ ทางตรงหน้าถึงกว้างขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ สิ่งปรากฏอยู่ด้านหน้าคนทั้งหลายคือห้องโถงแก้วผลึกที่ดูยิ่งใหญ่ไพรรวากับเป็นภาพความฝันอย่างที่สุด พื้นและผนังล้วนเป็นแก้วผลึกงาม สุกใสแวววาว ด้านบนห้องโถงมองไม่เห็นชื่อคานหรือหลังคา มีเพียงท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม เมฆและดวงดาวเหมือนจริงเป็นที่สุด ตรงกลางมีผ้ามู่บางเบาหลายชั้นล้อมรอบตั้งนอนแก้วผลึกตัวหนึ่ง บนตั้งมีบุรุษผู้หนึ่งเอนตัวอยู่ เขากำลังหรือตามองมายังคนทั้งหลายอย่างเฉื่อยชา

บุรุษรูปงามนั้นที่ข้างกายจู่จู่ก็มีอยู่สองคนแล้ว แต่นางยังต้องยอมรับว่าบุรุษตรงหน้านั้นเป็นผู้ที่มีแรงดึงดูดที่สุดเท่าที่นางเคยเห็นมา

มิใช่แค่รูปโฉมหล่อเหลาไม่เป็นสองรองใคร แต่บุคลิกลักษณะและอิริยาบถก็ด้วย ไม่ว่าจะยิ้มหรือมุ่นคิ้วล้วนแต่เปี่ยมด้วยเสน่ห์เข้ายวนเสเพลชวนลุ่มหลง ขอเพียงถูกเขามองมาอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มก็จะเคลิบเคลิ้มไปอย่างสุดจะต้านทาน

จู่ๆเหมือนมองอีกฝ่ายอย่างทึ่งที่อ รู้โดยสัญชาตญาณว่าเขาคือบุรุษที่พูดกับนางก่อนหน้านี้!

ตีฉานซึ่งพึมพำขึ้น "นี่เป็นภาพลวงตาอีกหรือ บิดามองเห็นห้องโถงแก้วผลึกแห่งหนึ่ง แล้วยังมีชายคนหนึ่งที่ทำตัวย้วยวนเหมือนจิ้งจอกอีกคนด้วย!"

"น่าจะไม่ใช่ มิเช่นนั้นศิษย์น้องเล็กคงไม่มองบุรุษผู้นั้นจนเหม่อค่าง" เสียงของจีไววกู่เจือด้วยแววเครียดขมึงอย่างชัดเจน

ตีฉานซึ่งหันหน้าไปมองแล้วก็แอบหัวเราะ "ไม่เพียงแต่จู่จู่จะกำลัง

เหม่อค้ำง กระทั่งสื่ออิงลวี่ก็ย้งมอค้ำงไปแล่ว มิน่าแม้แต่ศิษย์น้องรอง
ที่ชอบเสแสร้งแกล้งยี้มทำหน้าเน้อใจเสื่อเป็นที่สุดก็ย้งยี้มไม่ออก

อินจื่อจางเห็นจูลูมองบุรุษแปลกหน้าจอนสองตาค้ำงไปเป็นครั้งแรก
แม้จะเป็นตอนที่เห็นจื่อวูกูก่อนหน้านี้ก็ย้งไม่เคยเป็น ในใจเขามีโทสะ
กลุ่มหนึ่งเกิดขึ้นมาอย่างอธิบายไม่ได้ มีอื่กุ่มมื่อจูลูไว้กำแนนขึ้นโดย
ไม่ตั้งใจ

จูลูอุทานเจ็บ ได้สติกลับมมา ช้อนตาค้ำงมออินจื่อจางอย่างไว้
ควมผิด เจ้าคนโงดนี้ไม่เพียงทำหน้าเย็นเยียบ แต่ย้งทำหน้าเสื่อบูดบึ้งด้วย
อย่างกับว่ามีใครติดหนึ่เขาอยู่หลายล้าวก่อนศิลาวิเศษแล่วไม่ยอมคั้น
อย่างไรอย่างนั้น

นางไปล่วงเกินเขาตั้งแต่เมื่อไร จูลูไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง

บุรุษที่นอนอยู่บนตั่งแก้วผลิกยันตัวขึ้นมาช้ประตุใหญ่สองบานที่
อยู่ซ้างๆ พุดอย่างไมใส่ใจว่า "บานหนึ่งประตุเป็น บานหนึ่งประตุตาย
พวกเจ้าเสื่อเองแล่วกัน"

เกาชว่นชื้อยวจ้องเขาพลงพุดที่ละค้ำ "จิ้งจอกมายา?"

"ย้งนับว่าเจ้าตามีแวงอยู่บ้าง" รอยยี้มของบุรุษนั้นมิเสนหื้อยววน
มากจริงๆ

"ซ้าได้ย่นว่าจิ้งจอกมายาสั้นเผ่าพันธุ้ไปเป็นหมื่นปีแล่ว" เสียง
เกาชว่นชื้อยวผาดเผื่อน มิน่าเขาถึงไม่สามารถมองวิชาลวงตาของจิ้งจอก
ปีศาจนี้ออกได้ สมัยที่จิ้งจอกมายาเรื่องอำนางโนได้หล้า ต่อให้เป็น
ผู้ฝึกตั้นหมหายานก็ย้งถูกพวกมันหลอกจนหัวหมุ่น ตัวที่อยู่ตรงหน้านี้เป็น
สัตว์ปีศาจชั้นแปดที่โตเต็มวัยแล่ว เขาแพ้กี้ไม่ได้ไม่เป็นธรรมลักนิต

"เห็นได้ชัดว่าเจ้าหูตาคับแคบ เขาละ ไม่ต้องพูดมากแล้ว ตอนนี้พวกเจ้าแต่ละคนเลือกเดินเข้าไปสักประตูเถอะ ส่วนเจ้า ในตัวไม่มีพลังฤทธิ์ก็ไม่ต้องเข้าไป อยู่คุยเป็นเพื่อนข้าที่นี้ ข้าชอบแมงนางน้อยที่นำรังดงามเช่นเจ้าเป็นที่สุด" คำพูดท่อนหลังชัดเจนว่าพูดกับจูลู แถมยังส่งสายตาวานมีพลังล่อใจเต็มเปี่ยมให้ด้วย

เกาชนวนเขี้ยวเง้นไป เข้าใจขึ้นมาแล้วว่าทำไมจูลูถึงมองทะลุวิชาดวงตาของจิ้งจอกปีศาจได้ ที่แห่งนี้เป็นมนุษย์ไร้ตบะไร้พลังฤทธิ์จริงๆ! วิชาดวงตาของจิ้งจอกปีศาจล้วนมุ่งไปที่ผู้ฝึกตน แต่กลับไม่มีผลใดๆ ต่อคนธรรมดา มิน่าเล่า!

จูลูจ้องจิ้งจอกปีศาจมองจนขนลุก หลบเข้าข้างหลังอินจื่อจาง พรางเอ่ยคำ "อะ...ข้าจะไปกับศิษย์พี่!"

อารมณ์ที่เดิมทีเลวร้ายของอินจื่อจางไม่รู้ทำไมถึงดีขึ้นฉับพลัน เพราะการกระทำและคำพูดฟังพิงเขาของจูลู นับว่าหมูโง่ตัวนี้ตามีแว่ไม่ได้ถูกจิ้งจอกปีศาจนี้ล่อลวงเข้าให้

ที่ฉานซังพินิจดูจูลูตั้งแต่ศีรษะจรดเท้ารอบหนึ่งก่อนพึมพำกัษา "วันนี้บิดานับว่าได้รู้แล้ว ที่แท้ตาของจิ้งจอกปีศาจมีปัญหา...ไม่อย่างนั้นก็ต้องเป็นรสนิยมมีปัญหา!"

"เจ้าเปี้ยกที่มีสายตาของปฤชนคนธรรมดาอย่างเจ้ามีสิทธิ์ตั้งข้อสงสัยข้าด้วยหรือ" จิ้งจอกปีศาจแค้นเสียงเบาๆ ลูกตาดำมีดมองวนไปบนหน้าของคนที่รอบหนึ่ง "ยังไม่เข้าไปอีก อยากให้ข้าช่วยส่งพวกเจ้าเข้าไปจริงๆ อย่างนั้นหรือ"

ผู้ฝึกตนคนอื่นมองหน้ากันเล็กล็ก ต่อหน้าสัตว์ปีศาจชั้นแปด

พวกเขาไม่มีกำลังจะต่อต้านโดยสิ้นเชิง ฟังจากนัยคำพูดของสัตว์ปีศาจ ประตูดสองบานนั้นไม่ใช่เป็นก็คือตาย เดิมพันนี้ออกจะใหญ่เกินไป

ศิษย์ทั้งสี่จากสำนักเตียนชินกับผู้ฝึกตนไร้สังกัดอีกสองคนนึกเสียใจ แทบตายแล้วว่าทำไมตนเองถึงโง่เพียงนี้ ไม่สู้บ่าวให้รู้แน่ชัดก็มาบุก หลุมศพผู้ฝึกตนโบราณอะไรนี่ ที่นี้เป็นรังของสัตว์ปีศาจชัดๆ!

เกาชนวนเชี่ยวชาญหิวเราะเสียงเย็นก่อนว่า "ถึงเจ้าจะเป็นสัตว์ปีศาจ ชั้นแปด แต่ก็ยังไม่ถึงคราวที่เจ้ามาออกคำสั่งกับข้าได้!" พูดพลางโบก สองมือตรงระดับหน้าอก แสงสายฟ้าสีม่วงก้อนหนึ่งก็พุ่งตรงไปหา จิ้งจอกปีศาจ

จิ้งจอกปีศาจไม่แม้แต่จะขยับ กลับเงยหน้ามองเกาชนวนเชี่ยวชาญแล้ว ยิ้มบางๆ คนทั้งหลายไม่เข้าใจเจตนาของเขา กลับเห็นเกาชนวนเชี่ยวชาญปล้น รีบร้อนเก็บมือกลับโดยสัญชาตญาณเหมือนได้รับความตระหนกตกใจ ทว่าดูเหมือนเพียงไม่นานก็รู้สึกตัว กัดฟันยิงลูกสายฟ้าใส่จิ้งจอกปีศาจ ด้วยความเร็วที่น่ากลัวกว่าเดิม

"หายไปแล้ว" จิ้งจอกปีศาจยิ้มเบิกบานใจเต็มที่ เสียงพุดเพียงจะ เปล่งออกมาก็เห็นลูกสายฟ้ากระแทกเข้าที่ตัวเขาอย่างรุนแรงแล้ว จากนั้นก็มีเสียงกรีดร้องโหยหวนตามมา

เกาชนวนเชี่ยวชาญได้ยินเสียงกรีดร้อง ในใจก็รู้สึกผิดสังเกตุ ครั้นมองดูดีๆ ลูกตาก็แทบจะถลนออกมา เขาเห็นอยู่ชัดๆ ว่าลูกสายฟ้าของตนเอง โจมตีถูกจิ้งจอกปีศาจ แต่ผลลัพธ์คือผู้ที่นอนบาดเจ็บใกล้ตายอยู่บนพื้น ในตอนนี้กลับเป็นเชรียเถี่ยหลงศิษย์คนโตของตน!

ดีที่บนตัวเชรียเถี่ยหลงมีเส้่วิเศษคุ้มกายที่ตนให้ไว้อยู่ มิเช่นนั้น

การโจมตีเมื่อครู่นี้คงได้ฆ่าเขาตายไปหลายสิบลรอบแล้ว หากแต่สภาพ
ในตอนนั้นก็ไช้จะดีสักเท่าไร เกรงว่าชั่วชีวิตคงไม่มีหวังกลับมาเป็นปกติ
ต้องกลายเป็นคนพิการ

เกาชนวนเขี้ยวทั้งเจ็ดทั้งแค้น ตาทั้งสองที่ซึ่งมองจิ้งจอกปีศาจแทบจะ
พุ่งไฟออกมาได้

"ทำไม อยากรแสดงฝีมือต่อ? ไหนดูซิ...เจ้ายังมีศิษย์อีกสองคน
ไม่รู้ว่าพวกเขาจะทนไม้ทนมือหรือไม่" จิ้งจอกปีศาจดูคล้ายจะสนุกกับ
ผลร้ายที่ตัวเองสร้างขึ้นมาก ยิ้มสบายอกสบายใจเต็มประดา

"พวกเขากับเจ้าไม่มีความแค้นต่อกัน เจ้าช่างจิตใจโหดร้ายนัก!"
เกาชนวนเขี้ยวพูดเสียงแหบแห้ง กล่าวอย่างไม่เกินจริงเลยว่าแม้ศิษย์
ไม่กี่คนนี่ของเขาจะสำคัญเทียบไม่ได้กับชีวิตของตัวเอง แต่สำหรับเขา
แล้วศิษย์ทั้งสามสนิทกับเขายิ่งกว่าบุตรแท้ๆ เสียอีก ถึงกับมาพิการ
อย่างง่ายตายไปคนหนึ่งด้วยวิชาลวงตาของจิ้งจอกปีศาจตัวนี้ แม้แต่
ความคิดจะกินจิ้งจอกปีศาจนี้ทั้งเป็นเขาก็บังเกิดแล้ว!

"ยามพวกเจ้าฆ่าสัตว์ปีศาจก็ให้ความสำคัญกับเรื่องบุญคุณ
ความแค้นด้วยหรือ" จิ้งจอกปีศาจพูดอย่างไม่เห็นเป็นเช่นนั้น

เขารอมาพักหนึ่งแล้ว แต่คนเหล่านี้ก็ยังไม่ยอมเลือกประตูเป็น
ประตูตายเอง ในใจหมดความอดทนจึงตีดัน้วออกไป ผู้ฝึกตนทั้งหมด
ในที่นั่งรู้สึกเพียงว่ามีพลังมหาศาลจนไม่อาจต้านทานได้กลุ่มหนึ่ง
โถมเข้าหา เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ภาพเบื้องหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปสิ้น!

จู่จู่ได้ว่าตนเองกำลังถือของอื่นจื่อจางไว้แน่นขณะหลบอยู่หลังเขา

แต่ผลคือผลอแวบเดียวก็พบว่าในมือจับงูหลากสีไว้สองตัว นางปล่อยมือออกด้วยความตกใจทันที รอนางคิดได้ว่ามีปัญหา พวกอื่นจื่อจางก็หายตัวไปแล้ว ในห้องโถงแก้วผลึกเหลือนางเผชิญหน้ากับจิ้งจอกปีศาจเพียงคนเดียวโดดเดี่ยวลำพัง กระทั่งเซวียเถี่ยหลงที่เดิมนอนหายใจรวยรินอยู่บนพื้นก็ยังหายไปแล้ว

จู่จู่เข้าไป มองจิ้งจอกปีศาจยิ้ม 'หวานหยาดเยี่ยม' ให้นางแล้วก็ตกใจ สะบัดหน้าวิ่งหนี

"เจ้าข้าฉลาดถึงเพียงนี้เชียว?" จู่จู่รู้สึกว่าที่หูถูกคนเป่าลมหายใจใส่ ร่างกายเบาขึ้นแล้วจู่ๆ ก็มาตกลงข้างกายจิ้งจอกปีศาจบนตั่งแก้วผลึก

จู่จู่คิดอยากหัดตัวเองให้เล็กสุดชีวิต จะได้ออกห่างจากจิ้งจอกปีศาจไกลขึ้นเท่าที่จะทำได้ จิ้งจอกปีศาจกลับเอียงหน้ามองนางครุ่นหนึ่ง อย่างรู้สึกสนใจก่อนว่า "ลักษณะท่าทางก็คล้ายอยู่บ้าง แต่นิสัยกลับเป็นคนละเอียด...เจ้าหน้าตางดงามถึงเพียงนั้นแท้ๆ ทำไมถึงทำให้ตัวเองมีสภาพเช่นนี้เสียเล่า มีใครจงใจทำร้ายเจ้าอย่างนั้นหรือ ถ้าเจ้าว่าง่ายๆ ข้าเปลี่ยนเจ้ากลับคืนสภาพเดิมได้นะ"

"อะ...ข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น! อะ...ข้าเป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว!" จู่จู่ปฏิเสธโดยสัญชาตญาณ อีกทั้งในใจก็มีสังหรณ์แปลกๆ ว่าถ้ากลับคืนสภาพเดิม จะเกิดเรื่องยุ่งยากอย่างมาก

แม้นางจะเคยคิดว่าตนเองจะงดงามขึ้นในอนาคต จะไม่ต้องถูกคนดูถูกเหยียดหยามอีก ทว่าพอโอกาสมาถึงตรงหน้าจริงๆ นางกลับพบว่าที่แท้ตนเองไม่ได้ต้องการงดงามถึงเพียงนั้นจริงๆ ถึงขนาดว่าออกจะต่อต้านอยู่บ้างด้วยซ้ำ

"เจ้าขอศิษย์ที่ผู้นั้นของเจ้าใช่หรือไม่ บุรุษล้วนขอบสตรีนองงาม
เจ้าไม่กลัวว่าต่อไปภายหน้าเขาจะรังเกียจที่เจ้าหน้าตาไม่น่ามองแล้ว
ไม่ต้องการเจ้าหรือ" เสียงของจิ้งจอกปีศาจอ่อนหวานเย้ายวน มีความ
ดึงดูดล่อลวงใจของมารร้ายอยู่เปี่ยมล้น

จูลูกลิงตาใสเขาก่อนพูดโดยไม่ต้องคิด "ศิษย์ที่ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
หรือ!" พูดจบแล้วถึงได้นึกกลัว อดอาจฝั่งผายได้แค่แวบเดียวก็หดหัว
กลับไปเหมือนแต่ก่อนแล้ว

"ช่างเป็นเด็กสาวที่โง่งมได้น่ารักน่าชังโดยแท้ ใจคนเปลี่ยนง่าย
วันนี้ไม่เปลี่ยน สักวันก็ต้องเปลี่ยน" จิ้งจอกปีศาจจับมือข้างหนึ่งของจูลู
ขึ้นมาก่อนพูดอย่างไม่เห็นด้วย "ตามข้ามา"

ภาพตรงหน้าเปลี่ยนไปอีกครั้ง ห้องโถงแก้วผลึกเปลี่ยนเป็นห้อง
ของสตรีที่ประณีตงดงามแต่ก็โปร่งโล่งสบาย หากแต่เกรงว่าคนทั้งหมด
ที่เข้ามาที่นี่คงสังเกตเห็นแต่ภาพเหมือนที่สูงกว่าคนจริงเล็กน้อยบนผนัง
เท่านั้น

ในภาพมีสตรีนางหนึ่งยืนอยู่หน้าไผ่เขียวกอใหญ่ กำลังอมยิ้มมอง
จิ้งจอกสีดำตัวหนึ่งที่ม้วนหางขดตัวหลบอยู่บนก้อนหินอย่างอ่อนโยน

เป็นเพียงภาพภาพหนึ่ง แต่เมื่อคนยืนอยู่เบื้องหน้ามันกลับคล้ายได้
เข้าไปอยู่ในภาพจริงๆ ได้ยินสตรีนางนั้นกระซิบกลิ้งหัวเราะกับจิ้งจอกดำ
ตัวนั้นด้วยน้ำเสียงจวนใจ 'เจ้าบ้าเพี้ยนตนไปอย่างไร่าง่างได้หรือไม่'

รอยยิ้มของสตรีนางนี้เป็นที่สุดของบรรดาสตรีที่จูลูเคยเห็นมาจริงๆ
ต่อให้สื่ออั้งลิวี่มาเยือนข้างนางก็ยังต้องหมอง อีกทั้งจูลูมองนางแล้วก็รู้สึก
คุ้นตา คล้ายว่าเคยเห็นที่ไหนกระนั้น

"นางงามมากใช้หรือไม่ ถ้าเจ้าเปลี่ยนกลับสภาพเดิมก็งามน้อยกว่านางเพียงนิดเดียวเท่านั้น" จึงจอกปีศาจถอนหายใจเบาๆ

จูนึงเงียบไปครู่ ก่อนที่จิ้งจอกดำในภาพพรางเอย่ถามไปคนละเรื่อง "นี่คือ...ท่าน?"

จิ้งจอกปีศาจพยักหน้า ไม่รู้เพราะเหตุใดสีหน้าถึงดูอ้างว้างอยู่บ้าง "สภาพท่านในตอนนี้อยู่กับนางดูเหมาะสมกันยิ่ง" จูนึงเงียบไม่รู้ถูกอะไรเข้าสิง ถึงได้พูดถ้อยคำที่ตัวเองก็รู้สึกบอกล้มถูกออกมา

จิ้งจอกปีศาจสะท้อนเฮือกไปทั้งร่าง หันหน้ามามองนางพรางถามด้วยความยินดีหาใดเปรียบ "จริงหรือ"

จูนึงเงียบไม่มีท่าทางไม่พอใจก็พยักหน้าไปตามตรง "จิ้งจอกปีศาจดีใจอย่างมาก พลันกอดจูนึงเงียบแล้วจูนึงเงียบไปที่หว่างคิ้วนางก่อนพูดยิ้มๆ "ข้ามีความสุขจริงๆ สาวน้อยเจ้าตามีแววนัก" ทว่าเพียงไม่นานก็มุ่นคิ้วถอนใจ "เสียตายเป็นข้าไม่เอาไหนเกินไป สายเกินไปแล้ว..."

จูนึงเงียบถูกพฤติกรรมลวงเกินอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยนี้ของเขาทำเอาตกใจจนสะดุ้ง หากแต่นางรู้สึกได้ว่าจุมพิตนี้ของจิ้งจอกปีศาจหาได้มีเจตนาเกี่ยวพาลวนลามใดๆ ไม่ จึงพยายามบอกให้ตัวเองอย่าไปใส่ใจ

"คือว่า...เป็นเพราะข้ากับนางหน้าตาคล้ายคลึงกันอยู่บางส่วน ท่านถึงได้รังข้าเอาไว้มั้ใช่หรือไม่" หลังความตระหนักตกใจผ่านไป จูนึงเงียบคิดถึงสถานการณ์ของพวกอื่นจึ่งอาจได้อย่างรวดเร็ว จิ้งจอกปีศาจที่ตรงหน้าดูเหมือนจะอ่อนโยนมีไมตรีกับนางพอสมควร นางอยากขอให้เขาปล่อยพวกศิษย์พี่ของนางไป จึงข่มความหวาดหวั่นไว้ หวังใจจะเกลี้ยกล่อมจิ้งจอกปีศาจให้ได้

จิ้งจอกปีศาจมองนางแวบหนึ่งก่อนว่า "ใช่แล้ว รูปโฉมเจ้าถูกคนใช้วิชาปิศาจที่ยอดเยี่ยมเหนือชั้นประสานกับวิชาดวงตาทำให้กลายเป็นเช่นนี้ ต่อให้เป็นผู้ฝึกตนชั้นมหายานก็มองไม่ออก ทว่ากลับหลอกข้าไม่ได้ จิ้งจอกมาอย่างพวกข้าเป็นเผ่าที่ชำนาญเรื่องวิชาดวงตาที่สุดในใต้หล้า สองตาสามารถมองเห็นทะลุภาพดวงตาทั้งหมดในโลกได้โดยธรรมชาติ ใช้วิชาปิศาจและวิชาดวงตาที่ยอดเยี่ยมเหนือชั้นเพียงนี้ประสานกันได้ ...คนที่ใช้มันกับเจ้าอย่างน้อยก็ต้องอยู่ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย อีกทั้งตัวคนผู้นั้นยังต้องจ่ายค่าตอบแทนหนักหนาสาหัสยิ่งด้วย

เจ้ามีความแค้นกับผู้ใด...ไม่ถูกสิ ทำร้ายเจ้า สังหารเจ้า หรือแม้แต่จับเจ้ามาทรมานทุกวันยังง่ายและสะดวกกว่าเสียอีก...คนผู้นั้นต้องการปกป้องเจ้า? สว่น้อย เจ้าไปแหกคนไม่ธรรมดาที่ไหนเข้าอย่างนั้นหรือ" ลูกตาดำสนิททั้งสองข้างของจิ้งจอกปีศาจมีประกายแสงวูบไหว บางครั้งก็คล้ายมีแสงทองวาบผ่าน

จู่จู่ไม่พูดอะไรต่อแล้ว การคาดเดาของจิ้งจอกปีศาจสอดคล้องกับข้อมูลที่บางครั้งอาจารย์เฉลลหลุดออกมาจนน่าตกใจ นางมีความรู้สึกกลัวว่าจะถูกคนมองออกทะลุปรุโปร่งขึ้นมาในฉับพลัน

จิ้งจอกปีศาจยื่นมือมาจับข้อมือนาง พลันกระแสนปราณที่เย็นเล็กน้อยกลุ่มหนึ่งไหลตามข้อมือและแขนเข้าสู่ร่างกายนาง จู่ตาก็จนหน้าถอดสี ทว่าอย่าว่าแต่นางเป็นเพียงคนธรรมดาที่ไร้พลังฤทธิ์คนหนึ่งเลย ต่อให้มีพลังฤทธิ์ก็เชื่อว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของสัตว์ปีศาจชั้นแปดได้

นางนิ่งค้างพล่อยให้กระแสนปราณที่เย็นเล็กน้อยนั้นไหลวนในกายรอบหนึ่ง ได้ยินเพียงจิ้งจอกปีศาจพูดขึ้นอย่างภูมิอกภูมิใจ "คิดไว้ไม่ผิด

จริงๆ ตบะแต่เดิมในร่างเจ้าอย่างน้อยก็อยู่ช่วงปลายของชั้นกำเนิดใหม่
ขึ้นไปแล้ว...แต่แปลก ตบะกับพลังฤทธิ์ของเจ้าไปอยู่ที่ไหนหมด หรือว่า
นี่ก็เป็นวิธีการหลบเลี่ยงศัตรูของเจ้าเช่นกัน"

จู่จู่ไม่อยากฟังอีกต่อไป แต่ละคำของจิ้งจอกปีศาจล้วนแต่กำลัง
พิสูจน์การคาดเดาอันน่ากลัวที่สุดในก้นบึ้งหัวใจนางว่าเป็นความจริง
นางไม่อยากฟังแม้แต่คำเดียว!

"ท่านปล่อยพวกศิษย์พี่ของข้าได้หรือไม่" จู่จู่ดริมฝีปากพูด
จิ้งจอกปีศาจถูกขัดอารมณ์ขณะพูดก็หรีตอย่างไม่พอใจอยู่บ้าง
"วางใจเถอะ เห็นแก่เจ้า ข้าไม่ฆ่าพวกเขาหรอก อย่างมากก็ให้พวกเขา
ทรมานใจสักหน่อย"

"พวกเขาไม่ได้ล่วงเกินท่าน..." จู่จู่ยังคิดขอความเมตตา
จิ้งจอกปีศาจคะนองอย่างเหนียวหนำก่อนว่า "ถ้าเจ้าฟังข้าเล่าเรื่อง
คุณเล่นเป็นเพื่อนข้า ข้าจะพิจารณาดูอีกทีว่าจะปล่อยพวกเขาหรือไม่"

"แต่ว่าพวกเขา..." จู่จู่ฟังน้ำเสียงของจิ้งจอกปีศาจก็รู้ว่าพวกศิษย์พี่
ต้องกำลังได้รับความทุกข์อยู่ ไหนเลยจะมีอารมณ์มาฟังเรื่องเล่า

"วางใจเถอะไม่ตายเร็วๆ นี้หรอก!" จิ้งจอกปีศาจอยู่ในอารมณ์คึกคัก
บอกความต้องการออกมาหมดสิ้น

จู่จู่ไม่กล้าล่วงเกินเขา จิ้งจอกปีศาจตัวนี้ร้ายกาจเกินไป ถ้าเกิด
ทำเขาโกรธขึ้นมา พวกศิษย์พี่คงยิ่งโชคร้ายหนักไปใหญ่

"ชะ...เช่นนั้นท่านก็เล่าให้กระซิบหน่อย" จู่จู่ปลุกใจให้กล้าก่อน
บอกเงื่อนไข

จิ้งจอกปีศาจหาได้ใส่ใจไม่ มือหนึ่งจู่จู่จู่ มือหนึ่งชี้ภาพเหมือน

ภาพนั้น "เจ้ารู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร นางเกิดในสกุลตัน เป็นนักหลอมไอสตุที่เก่งที่สุด อายุน้อยที่สุดของสกุลตัน นามว่าตันหง!"

สกุลตันอีกแล้ว!?

ชื่อตันหงนี่โชนจึงฟังคุ่นหูเพียงนี้ ระหว่างอยู่ในวงค์ จูจุกย้ายได้ยินเสียงมากมายหลายหลากเรียกเบาๆ ออริมิหู...ตันหง...ตันหง...

"ที่แท้เจ้าก็ชื่อตันหงจริงๆ!" จิ้งจอกปีศาจหัวเราะรำขึ้นมา

"นักหลอมไอสตุที่เก่งที่สุดในสกุลตันตอนนี้คือใคร"

"เจ้าเป็นคนสกุลตัน ไปทำอะไรเข้าถึงมีสภาพเช่นนี้ได้"

"ใช่สกุลตันเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือไม่"

จิ้งจอกปีศาจร้ายคำถามออกมาเป็นชุด จูจุมองเขาอย่างงุนงง ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไรดี

"เฮ้อ ถามเจ้าไปเจ้าก็ไม่รู้" จิ้งจอกปีศาจค่อยตระหนกได้ ครั้นแล้วก็พูดอย่างพอกพอกใจในตัวเอง "เมื่อครู่ข้าแอบดูความทรงจำที่ถูกผนึกไว้ของเจ้า เห็นไม่เยอะ แต่ได้รู้ว่าเจ้าชื่อตันหงและเกิดในสกุลตันพอดี! มิน่าเจ้าถึงได้หน้าตาเหมือนนางขนาดนั้น มารดาของนางก็เป็นคนสกุลตัน ทว่านางไม่ได้ชื่อตันหง แต่ชื่อว่าเฟินปี้ต๋น ในตอนนั้นก็แก่นักหลอมไอสตุที่เก่งที่สุดในสกุลตันเช่นกัน!"

"ท่าน! ท่านแอบ...แอบดูได้อย่างไร!" จูจุมิโหจนพูดติดอ่างแล้ว นางทั้งกลัวทั้งอยากรู้ความทรงจำที่หายไปของตนเอง แต่ไม่เคยคิดเลยว่า จูจู่จะถูกคนเฒ่ามาเปิดเผยในสถานการณ์พรรค์นี้ ความรู้สึกนั้นก็เหมือนวิ่งขึ้นเวทีโดยปราศจากการเตรียมตัวแล้วพบว่าตนเองไม่ได้สวมเสื้อผ้าอยู่กระนั้น

"เออละๆ อย่าโกรธเลย ใครใช้ให้เจ้าไม่ยอมอดทนฟังข้าพูดเล่า"
จึงจอกปีศาจบ่นว่าด้วยสีหน้าท่าทางเปี่ยมเสน่ห์

จужเริ่มต้านทานไม่ไหวแล้ว จึงเป็นโอบหน้าเด็กหนีไปก่อนพูด
อย่างจนใจ "ท่านพูดมาแล้วกัน ข้าจะตั้งใจฟัง" เผอิญหน้ากับโอบหน้าเช่นนี้
ทำให้คนจิตใจสั่นคลอน ให้โมโหหนักเพียงไรก็แสดงอารมณ์ไม่ออก

จึงจอกปีศาจยิ้มตาหยีพลางจูงมือนางเดินเข้าไปในภาพ เบื้องหน้า
สว่างเจิดจ้าเสียดแทงตา ครั้นจужจะพริบตา ก็พบว่าตนเองมาอยู่ในป่าทึบ
แล้ว

"มิใช่บอกว่าวิชาดวงตาของท่านไม่ได้ผลกับคนธรรมดาหรือไร"
จужนึกเรื่องนี้ขึ้นได้อย่างความรู้สึกซ้ำ

"วิชาดวงตาของจึงจอกมายามีผลกับแค่ผู้ฝึกตน แต่ข้าก็เคย
ศึกษาวิชาอาคมที่ใช้กับมนุษย์ธรรมดาด้วยเช่นกัน ว่าง่ายๆ แล้วดูไป
อย่าพูดมาก!" จึงจอกปีศาจชี้ทางด้านหน้าพลางว่า

ด้านหน้าไม่ไกลมีจึงจอกน้อยที่ทั้งตัวดำลึบและมีตาสี่ของตัวหนึ่ง
กำลังวิ่งกะเผลกอยู่ในพงหญ้า บนร่างมันมีลูกธนูดอกหนึ่งปักอยู่ เลือดสดๆ
กำลังทะลักออกจากปากแผลไม่ขาดสาย ทั้งร้องรอยชัดเจนไว้บนพื้น

นายพรานไล่ตามมาทันอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งจับลูกธนูหัวจึงจอกน้อย
ขึ้นกลางอากาศ ในเวลานี้เองสาวน้อยที่งามจนเหมือนไม่ใช่คนนางหนึ่ง
ก็พลันปรากฏตัว ใช้ยาลูกกลอนสองเม็ดแลกตัวจึงจอกน้อยไป

ภาพที่ปรากฏเปลี่ยนไป อาการบาดเจ็บของจึงจอกน้อยหายดีแล้ว
มันติดตามอยู่ข้างกายสาวน้อยทุกวัน สาวน้อยคือศิษย์อัศจรรย์ะที่ได้รับ
ความสำคัญอย่างมากในสกุลตัน คนข้างกายบ้างเรียกนางว่า 'คุณหนูเฝิน'

บ้างก็เรียกว่า 'อาชิน' 'ชินเออร์' น่าจะเป็นเฝินปี่ชินที่จิ้งจอกปีศาจพูดถึง ส่วนจิ้งจอกน้อยสีดำตัวนั้นก็ยอมต้องเป็นร่างเดิมของจิ้งจอกปีศาจ

เฝินปี่ชินเติบโตขึ้นทุกวัน รูปโฉมงามลุ่มเมื่องทำให้คนนับไม่ถ้วน รักใคร่ชื่นชม สิ่งที่น่างงเชี่ยวชาญที่สุดก็คือวิชาโจมตีด้วยคลื่นเสียง ของวิเศษคู่กายคือพิณคันหนึ่ง อากัปกิริยางดงามยามลิบนิ้วเรียวแหลม ดีดสายพิณสังหารและโจมตีศัตรูให้ถอยร่นด้วยเสียงพิณอันเด็ดพล่านนั้น แม้แต่จู่จู่ที่เป็นสตรีเห็นแล้วยังลุ่มหลงมิคลาย

แต่ทว่าสตรีที่ชวนให้คนประทับใจเช่นนี้ก็กลับคิดแต่เรื่องแสวงหาตำแหน่งสูงสุด ไม่เคยมีความคิดจะจับคู่บำเพ็ญกับผู้ฝึกตนชายคนใด จิ้งจอกปีศาจกลายเป็นเพื่อนที่นางรักที่สุด กินนอนพร้อมกันนาง นางใช้ความคิดความอ่านไปสิ้นเพื่อจะหาสมุนไพรวินิจฉัยมาหลอมทำยาลูกกลอนที่ช่วยเพิ่มพูนตะบะของจิ้งจอกปีศาจได้ หวังให้เขามีสติปัญญาสามารถพูดคุยเป็นเพื่อนนางได้เร็วขึ้น

ปีแล้วปีเล่าผ่านไป เพียงชั่วคืนนี้ก็ล่วงเลยมาหลายร้อยปี จิ้งจอกปีศาจทะลวงชั้นชั้นห้าได้สำเร็จในที่สุด คำแรกที่เขาเปิดปากพูดกับเฝินปี่ชินก็คือ 'ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าตลอดไป เจ้าแต่งให้ข้าดีหรือไม่'

เวลานั้นเฝินปี่ชินเป็นผู้ฝึกตนขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายแล้ว สามารถเลื่อนชั้นขึ้นมหายานได้ทุกเมื่อ นางคิดเพียงว่าจิ้งจอกปีศาจล่อนางเล่น จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ข้ายังบอกกับเขาว่า 'เช่นนั้นเจ้าก็แปลงร่างเป็นคนให้ได้ก่อนค่อยว่ากัน!'

ในใจนางไม่มีความรักพันเกี่ยว จิ้งจอกปีศาจอยู่ข้างกายนาง

โดยตลอดสมดังปรารถนา ทั้งยังแสดงตัวเป็นคู่บ่าเพ็ญของนางอย่างไม่มี
ยี่หระ

จึงจอกปีศาจเกี้ยวจร้านโดยธรรมชาติ อดทนต่อการบ่าเพ็ญตน
อันจิตซัดนำเบื่อไม่ไหว เขาแต่คิดว่าเฟินปี่ขึ้นมีชีวิตยืนยาว และพอใจ
ต่อวันเวลาที่หนึ่งคนหนึ่งจิ้งจอกได้อยู่เคียงคู่กันอย่างมาก จึงใช้ชีวิต
ผ่านไปอย่างเฉื่อยชา สามวันจับปลาสองวันตากแห*

จนกระทั่งวันหนึ่ง ศัตรูคู่อาฆาตของเผ่าจิ้งจอกมาได้มาถึง ต้องการ
จะสังหารจิ้งจอกปีศาจตัวสุดท้ายเพื่อขจัดภัยที่อาจตามมา เฟินปี่ขึ้น
ย่อมจะไม่ยอม นางมีฐานะสูงส่งในสกุลตัน อีกฝ่ายไม่กล้าเป็นปฏิปักษ์
กับนางอย่างโจ่งแจ้ง จึงวางหลุมพรางทำให้นางอยู่เพียงลำพัง จากนั้นก็
ส่งผู้ฝึกตนขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายห้าคนมา คิดจะสังหารนางทิ้งไป
พร้อมกับจิ้งจอกปีศาจเสียเลย

แม้พลังฤทธิ์ของเฟินปี่ขึ้นจะล้ำเลิศ แต่คนเดียวสู้กับผู้ฝึกตนใน
ระดับเดียวกันถึงห้าคนจะอย่างไรก็ตั้งมือเกินไป สุดท้ายเพื่อปกป้อง
จิ้งจอกปีศาจ นางได้จับชีวิตลงพร้อมกับฝ่ายตรงข้ามอีกสามคน

ตะบะของจิ้งจอกปีศาจในขณะนั้นอยู่เพียงชั้นหก แกรมปกติยังละเลย
การบ่าเพ็ญตน ทำให้ช่วยอะไรไม่ได้มาก ได้แต่มองดูคนที่ตนชอบที่สุด
ดวงจิตแตกสลายตายอย่างน่าอนาถ

เคราะห์ดีที่ในตัวเฟินปี่ขึ้นมีของวิเศษลับอยู่ชั้นหนึ่ง ขณะคับขัน
ได้ดึงดวงจิตและตะบะชั้นกำเนิดใหม่มารักษาไว้ในตัวมัน จิ้งจอกปีศาจ
เก็บหยาดเลือดสารสำคัญในกายนางไว้ หาสายน้ำผึ้งสังสารวัฏมาด้วย

* สามวันจับปลาสองวันตากแห เป็นสำนวน หมายถึงการกระทำสิ่งใดโดยขาดความต่อเนื่อง ทำๆ หยุดๆ

ความลำบากยากเข็ญเลือดตาแทบกระเด็น รอเพียงวันที่สมุนไพรวิเศษโตเต็มที่ก็สามารถใช้หยาดเลือดสารสำคัญของเฟินปีขึ้นเป็นตัวชักนำให้นางฟื้นคืนชีพอีกครั้ง

เขาเตียนเฟิงแห่งนี้ก็คือสถานที่ที่เฟินปีขึ้นสิ้นใจ จึงจอกปีศาจสร้างถ้ำที่พึกและหลุมศพไว้ใต้พื้น พร้อมทั้งนำสายน้ำผึ้งสังสารวัฏมาปลูกไว้ที่นี้ จากนั้นก็เริ่มต้นการรอคอยอันยาวนาน...

ยามจิ้งจอกปีศาจพาจุกูเดินออกมาจากม้วนภาพวาด จุกูก็ร้องให้จนตาทั้งสองบวมเป่ง นางสูดจุกูถามจิ้งจอกปีศาจ "ท่านรออยู่ที่นี้มานานเท่าไรแล้ว"

"จำไม่ได้แล้ว ขณะที่ข้าปลูกสายน้ำผึ้งสังสารวัฏไว้ที่นี้ มันยังสูงแค่เท่าหัวแม่มืออยู่เลย" จิ้งจอกปีศาจชี้สมุนไพรวิเศษที่ใกล้โตเต็มที่และถูกครอบแสงสีเงินยวงห่อหุ้มไว้บนพื้นนอกห้อง กะด้วยสายตาน่าจะสูงเกือบหนึ่งจอกแล้ว แคเห็นจุกูก็รู้ว่าอย่างมากอีกครั้งปีก็จะโตเต็มที่

นางยังรู้อีกว่าสายน้ำผึ้งสังสารวัฏจากความสูงเท่าหัวแม่มือจนใกล้จะโตเต็มที่อย่างน้อยก็ใช้เวลาเกินสามพันปี!

"รอมันโตเต็มที่แล้วข้าก็จะไปเชิญนักหลอมโอสถที่ดีที่สุดของสกุลตันมาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้อาชีน!" จิ้งจอกปีศาจลูบได้ครอบแสงสีเงินยวงเบาๆ แกวตามุ่งมั่นอ่อนโยนทั้งยังรักใคร่สุดประมาณ

จุกูพลันรู้สึกราวจิ้งจอกปีศาจที่เป็นเช่นนั้นน่าหลงใหลกว่าท่าทางเสเพลพรอพราวเมื่อก่อนหน้ามากนัก

จิ้งจอกปีศาจบิดขี้เกียจก่อนลุกขึ้นยืน "น่าเสียดายที่ตอนนี้ตบะเจ้าแย่งเกินไป มิเช่นนั้นให้เจ้าเป็นคนหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏนี้ให้อาชีน

จะต้องยิ่งชอบใจแน่นอน ก่อนอาชินจะฟื้นกลับมา เจ้าอยู่ที่นี่เป็นเพื่อนข้า ตีหรือไม่" จิ้งจอกปีศาจจริงจังได้ไม่ทันไรก็เริ่มส่งสายตาวิบวับใส่จูลู อีกแล้ว

"ถ้าผู้อาวุโสเฟินทราบที่ท่านเที่ยวล่อลวงคนไปทั่วจะต้องโกรธแน่!" จูลูเพิ่งจะ 'ฟัง' เรื่องราวของจิ้งจอกปีศาจจบ รู้สึกใกล้ชิดกับเขาขึ้นมา จึงกล้าพูดได้กลับไป

จิ้งจอกปีศาจไม่เห็นเป็นเช่นนั้น "อาชินเปิดเผยใจกว้างที่สุดแล้ว ไม่ใช่แคบเช่นนี้หรอก"

"ท่านมิใช่บอกว่า จะแต่งงานหรือไร ไม่มีสตรีคนไหนชอบให้สามีของตนส่งตาวหวานให้หญิงอื่น บอกให้หญิงอื่นอยู่เป็นเพื่อนหรอก!" จูลูยิ่งพูดยิ่งคล่องปาก

จิ้งจอกปีศาจขมวดคิ้ว นึกถึงเรื่องที่เคยได้ยินได้เห็นขณะที่เขาติดตามเฟินปีขึ้นท่องไปในโลกเมื่อหลายปีติดกันได้ ดูคล้ายว่าจะเป็นเช่นนี้จริงๆ จึงแค้นเสียงพูดว่า "เอาล่ะ นับว่าเจ้ามีเหตุผล อาชินยังไม่เคยเห็นสภาพข้า หลังจากแปลงกายเลย เจ้าว่านางจะชอบสภาพนี้ของข้าหรือไม่"

จูลูคิดถึงว่ายังต้องขอให้เขาปล่อยพวกศิษย์พี่ของนางอยู่ จึงตอบเอาใจอย่างหนัก "ไม่มีสตรีคนใดไม่ชอบหรอก"

นี่ก็นับว่าเป็นความจริงเช่นกัน

จิ้งจอกปีศาจเบิกบานดีใจดังคาด แต่ผ่านไปประเดี๋ยวเดียวก็ทำหน้าเคร่งขรึม "เจ้าอย่ามาชอบข้าเสีย ข้าชอบแค่อาชินเพียงคนเดียวเท่านั้น"

จูลูแทบกระอักเลือด ไฉนนางถึงเจอพวกหลงตัวเองเช่นนี้อยู่เรื่อย!

"คือว่า...ท่านเล่าเรื่องจบแล้ว ที่นี้ปล่อยพวกศิษย์พี่ของข้าได้แล้ว"

หรือไม่" จุจเห็นตอนนี่จึงจอกปีศาจกำลังอารมณ์ดี น่าจะไม่ปฏิเสธนาง
กระมัง

จึงจอกปีศาจพยักหน้ารับอย่างไม่อิดออดดังคาด แต่ครั้นแล้วก็
ยิ้มหัวร้ายขึ้นมาอีก

"ข้าพาเจ้าไปดูความลับของศิษย์พี่เจ้าดีหรือไม่"

รอยยิ้มนี้ของจึงจอกปีศาจแค่เห็นก็รู้ว่าไม่มีเจตนาดี จุจจึงพูด
เสียงต่ำ "ข้าแค่อยากพบศิษย์พี่ ความลับของเขา เขายินดีบอกข้าเมื่อไร
ก็ยอมจะรู้เอง"

"เจ้าช่างโง่งมได้ไม่รักน่าชังโดยแท้" จึงจอกปีศาจจับข้อมือนางคิด
จะเดินไป แต่คราวนี้กลับรู้สึกว่ามีมือจับถูกกำไลวงหนึ่ง เมื่อครู่เขาสัมผัส
เพียงแขนข้างขวาของจุจ จึงไม่ได้สังเกตว่าบนข้อมือซ้ายของนางยังมี
กำไลทองแดงอยู่วงหนึ่ง

"เอ๊ะ?" จึงจอกปีศาจยกข้อมือซ้ายของนางขึ้นมาตรวจหน้า จ้องมอง
อยู่พักใหญ่ จากนั้นก็จุปากถอนใจ "เป็นเช่นนี้นี่เอง! ข้าก็ว่าอยู่ว่าพลังฤทธิ์
กับตบะของเจ้าหายไปอยู่ที่ไหน! ที่แท้ความลับก็ล้วนอยู่ในกำไลวงนี้!"

จุจสับสนยิ่ง นางทั้งอยากรู้ทั้งกลัวที่จะรู้ ทว่าถ้านางมีกำลัง
ความสามารถเพิ่มขึ้นได้อีกสักส่วน อย่างน้อยที่สุดเวลาเจอเรื่องอะไร
ก็ไม่ต้องพลอยลำบากพวกอื่นก็จ้อจางเกินไป

"อยากรู้หรือไม่ว่าเป็นความลับอะไร" ดวงตาทั้งสองข้างของ
จึงจอกปีศาจวาวไปด้วยแววร้ายวนและเจ้าเล่ห์ คล้ายว่าสามารถ
มองออกถึงความในใจทั้งหมดของจุจ

"อยาก" จุจกัดฟันตอบ

จึงจอกปีศาจอารมณ์ดีอย่างยิ่งจึงไม่ลีลา เคาะกำไลพลางพูดว่า "ตบะชั้นกำเนิดใหม่ของเจ้าถูกเก็บไว้ข้างในกำไลนี้แหละ รวมถึงพลังธาตุไม้และวิชาอาคมธาตุไม้ของเจ้าด้วย ข้าเริ่มจะอยากรู้ฐานะตัวตนของเจ้าแล้ว เจ้าจะต้องเป็นบุคคลสำคัญของสกุลตันแน่ ถึงได้รับการสืบทอดด้วยการสังเวชนี่ได้ เป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบ ข้ายังแยก 'วิญญาณไม้' ออกมาได้ด้วย หึ! มีก็แต่สกุลตันเท่านั้นที่ทำได้!"

ในตอนนั้นจึงจอกปีศาจติดตามอยู่ข้างกายเฟินปี้ซิ่นซึ่งเป็นบุคคลระดับยอดสุดของสกุลตัน ความลับของสกุลตันที่เขารู้้นั้นมากกว่าผู้อาวุโสจำนวนหนึ่งในตระกูลเสียอีก ขอเพียงวิเคราะห์สถานการณ์ของจужุสักหน่อย เขาก็หาข้อสรุปที่แม่นยำที่สุดออกมาได้

จужุฟังแล้วก็รู้สึกปวดหัวตุบ มีบางสิ่งวนเวียนอยู่ในสมอง นางเหมือนจะเข้าใจแล้วแต่ก็เหมือนไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น สีหน้าซีดขาวจนเหมือนหิมะในพริบตา

"แปลก ถ้าสกุลตันทุ่มเทความคิดความอ่านอุปถัมภ์ค้ำชูเจ้าถึงเพียงนั้น แล้วไหนถึงปล่อยให้เจ้ามาระเห่ร่อนอยู่ข้างนอกในสภาพเช่นนี้ได้" จึงจอกปีศาจโคลงศีรษะอย่างไม่เข้าใจ

เพราะว่าสกุลตันถูกเชื่อพระวงศ์แคว้นตันทำลายพินาศย่อยยับจนเหลือแต่ชื่อแล้วนะสิ!

จужุคิดถึงบรรดาชาวลิ้อเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับแคว้นตันที่เคยฟังผ่านหู ครั้นมารวมกับเรื่องที่จึงจอกปีศาจพูดในวันนี้ นางก็แน่ใจได้แทบเต็มที่แล้วว่านางเกิดในสกุลตัน คนที่ต้องการเล่นงานนางคือ

คนของราชวงศ์แค้วนันฐานะของนางในตระกูลยิ่งสูงส่งเท่าไร อันตรายก็ยิ่งมากตามไปเท่านั้น

และยังมีเรื่องการสืบทอดด้วยการสังเวย หากพูดให้ชัดสักหน่อยก็คือผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ใช้ชีวิตเป็นสิ่งแปลกเปลี่ยน ถ้ายทอดพลังฤทธิ์ชั่วชีวิตของตนเองไปสู่ร่างของอีกคนหนึ่ง วิชาลัษัตรีมีเพียงมีข้อจำกัดมากมายเป็นที่สุด แต่ยังมีอันตรายมากยิ่งขึ้นอีกด้วย มิใช่ว่าผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่คนใดยินยอมเสียสละตัวเองก็จะทำได้สำเร็จ

หลักการพื้นฐานของวิญญาณไม้ก็คล้ายกับวิญญาณไฟ นางมีลูกหมูเป็นวิญญาณไฟแล้ว ในกำไลยังมีวิญญาณไม้ไว้อีกหนึ่ง...ที่แท้ นางถึงกับเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่พลังธาตุคู่ที่ในหมื่นคนก็ยังหาไม่ได้แม้แต่คนเดียว!

นางอายุยังไม่ถึงยี่สิบ เช่นนั้น...ก็เป็นไปได้มากกว่าจะมีผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายของสกุลตันสองคนสังเวยชีวิตเพื่อนาง! นี่เป็นการให้ที่หนักหนาเหลือเกิน!

นางมิใช่เด็กไร้เดียงสา เบื้องหลังการให้เช่นนี้หมายความว่าเพียงอย่างเดียว...ภาระหน้าที่ที่หนักหนาเท่ากันหรืออาจจะหนักยิ่งกว่า

จึงจอกปีศาจเห็นสีหน้าได้รับความสะเทือนใจอย่างหนักของจู่แล้วก็อดสงสัยไม่ได้ ในสายตาเขา จู่กับอาชินของเขามีเค้าโครงหน้าละม้ายคล้ายกันหลายส่วน เขาไม่อยากจะเห็นนางมีท่าทางอ่อนแอซีดเซียวและทุกุทธมานหวาดกลัว จึงยื่นมือไปลูบแก้มนางพลางว่า "ไม่ต้องกลัวเจ้าในตอนนี ใต้ฟ้านอกจากข้าแล้วก็ไม่มีทางมีใครมองโฉมหน้าจริงของเจ้าออกได้ ระวังสักหน่อยก็ไม่ใช่ไรแล้ว"

จู่จุกยกหน้าที่อยู่ ก่อนเอ่ยปากเสียงเบา "ท่านพาเข้าไปหาพวกศิษย์พี่..."

"เจ้าเป็นเช่นนี้ หากให้พวกเขาเห็นเข้าต้องคิดว่าเจ้าถูกขังแกลเป็นแน่" จึงจอกปีศาจยักคิ้วพลงพูด

สภาพของจู่จุกในตอนนั้นดูน่าเวทนาอยู่สักหน่อยจริงๆ ดวงตาร้องไห้จนทั้งแดงทั้งบวม สีหน้าก็ขาวซีดเหมือนผี

ด้วยตบะของจิ้งจอกปีศาจ เขาย่อมไม่กลัวพวกอินจือจาง จู่จุกู้ว่าเขาไม่เจตนาดี ไม่อยากให้เห็นงอแงอับอาย จึงเซ็ดหน้าจัดการตัวเองจนเรียบร้อยอย่างเชื่องพังกแล้วถึงค่อยเดินตามเขาไป

ท่าทีของจิ้งจอกปีศาจทำให้นางค่อนข้างวางใจ แม้ปากจะพูดจาโหดร้าย แต่อันที่จริงน่าจะไม่ได้อาฆาตมาดร้ายต่อพวกนางเสียเท่าไรว่ากัน ในความเป็นจริงเขาก็นับเป็นคนของสกุลตันครั้งหนึ่ง จะอย่างไรก็น่าจะไว้หน้าคนร่วมตระกูลอย่างนางบ้าง อีกอย่างเขาก็วางแผนจะหาคนสกุลตันมาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้เขาอยู่ด้วย

ทางด้านหน้ามีแสงระยิบระยับ ปรากฏภาพของถ้ำศิลาใหญ่ที่มองเห็นเมื่อก่อนหน้านี้... ประตูหยกขาวขนาดใหญ่และป้ายจารึกศิลาเขียวสูงตระหง่านที่หน้าประตู เพียงแต่สิ่งที่เขียนอยู่บนป้ายจารึกศิลาเขียวนี้คืออักษรตัวใหญ่สีดำดูเป็นระเบียบเรียบร้อยว่า 'สุสานราชาพิณ'

จิ้งจอกปีศาจเห็นจู่จุก้องอักษรสามตัวนั้นก็พูดอย่างภาคภูมิใจ "อาชีนในตอนนั้นเป็นนักหลอมโอสถที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในดินแดนจินเฉียน แม้จะยังไม่ได้เลื่อนขั้นชั้นมหายาน แต่ผู้ฝึกตนชั้นมหายานเห็นนางแล้วก็ยังต้องเรียกขานนางอย่างยกย่องว่า 'ราชาพิณ!' ถ้ามิใช่

เป็นเพราะข้า...ตอนนี้นางอาจจะได้เลื่อนขั้นกลายเป็นเซียนไปแล้ว"

จู่จู่ก็หันไปไหว ถ้านางหลบเสียงเช่นนี้ไปตลอด สักวันหนึ่งจะเป็นเหมือนจิ้งจอกปีศาจที่พลอยทำให้คนที่ตนสนิทชิดเชื้อที่สุดต้องประสบภัยไปด้วยหรือไม่

32

เปิดประตูหยกขาวออก พวกอื่นก็อจางทั้งสี่คนกำลังนั่งขัดสมาธิ
อยู่บนพื้น นอกจากพวกเขาแล้วก็ไม่มีคนอื่นอีก คนของสำนักอินหังและ
สำนักเตียนชินล้วนไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน ทว่าจู่เองก็ไม่ได้สนใจที่อยู่ของ
พวกเขาเช่นกัน

สีหน้าของสี่คนที่อยู่ที่นั่นล้วนเหมือนกำลังประสบเรื่องที่ทุกข์ทรมาน
สะท้อนขวัญอะไรอยู่ในจำนวนนั้นอื่นก็อจางดูจะเป็นหนักที่สุด

ทั้งตัวคนเหมือนถูกช้อนขึ้นมาจากรน้ำ ทั่วร่างเปียกไปด้วยเหงื่อ
สีหน้าเดี๋ยวแดงเดี๋ยวซีด หัวคิ้วขมวดแน่น บางครั้งก็ขบฟันกรอด ที่น่ากลัว
ที่สุดคือจู่จู่ถึงกับเห็นเขากำลังร้องไห้!

หางตาเขามีน้ำตาไหลซึมออกมาที่ละหยดๆ จู่มองเห็นชัดกับตา
เป็นน้ำตาจริงๆ หากเป็นยามปกติต่อให้หักกระดูกฉีกเส้นชีพจรทั่วทั้งร่างเขา
เขาก็คงไม่มีทางหลั่งน้ำตาแม้แต่ครั้งหยด

จู่จู่ใช้มือหนึ่งคว้าคอเสื้อของจิ้งจอกปีศาจ ลืมเลือนไปสิ้นว่าอีกฝ่ายคือสัตว์ปีศาจชั้นแปดที่แข็งแกร่งกว่านางในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เธอก็ทำท่าก่อนพูดเสียงดังว่า "ท่านทำอะไรกับเขา!? รีบหยุดเดี๋ยวนี้!"

จิ้งจอกปีศาจยิ้มได้มีเส้นหยักช่วยวนยิง "เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเขากำลังประสบเรื่องใดอยู่ เกี่ยวข้องกับความลับของเขาด้วยนะ!"

จู่จู่ร้อนใจจนเสียงเปลี่ยนแล้ว "ข้าไม่อยากฟังความลับอะไรอีกทั้งนั้น ข้าต้องการเพียงให้เขาปลอดภัยไว้ฉันตราย ท่านรับปากข้าแล้วว่าจะไม่ทำร้ายพวกเขา"

จิ้งจอกปีศาจโอบไหล่จู่จู่กลางกลุ่ม "ไม่ต้องร้อนใจ นี่เป็นเรื่องดีขอเพียงพวกเขาผ่านด่านนี้ไปได้ วันหน้ายามทะเลงขึ้นชั้นหลอมรวมจะง่ายขึ้นมาก อย่างน้อยก็จะไม่ถูกจิตมารเข้าฉวยโอกาส ถ้ามิใช่เพราะเจ้าผู้อื่นมาขอรับข้า ข้ายังคร้านจะเปลืองสมองเลย ประสาอะไรกับได้เข้าไปในสถานที่ของอาชีนของข้า ผู้อื่นต่อให้พยายามให้ตายก็ไม่มีความ"

จู่จู่ฟังเขาพูดเสียอย่างกับมันเป็นเรื่องที่ต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว อารามร้อนใจก็บรรเทาหลงในที่สุด "ทำไมอาจถึงได้ดูธรรมดาเป็นพิเศษ"

"เพราะว่าในใจเขามีเรื่องอัดอั้นปล่อยวางไม่ได้อยู่มากเป็นพิเศษนี่ๆ โชคดีที่ได้มาเจอข้าเข้า มิเช่นนั้นถึงเวลาเลือนขึ้นชั้นหลอมรวมเขามีหวังตายแน่! ว่าแต่เจ้าจะไม่ดูความลับในใจเขาจริงๆ หรือ" จิ้งจอกปีศาจพูดยกหางตัวเองขึ้นมาตามปกติ

จู่จู่คิดเล็กน้อย ยังคงส่ายหน้า "ขอเขาอยากบอกข้าเมื่อไรค่อยว่ากัน" นางมองสีหน้าทุกซทรมานเกินทานทนของอินจื่อจางแฉ่งหนึ่ง ผ่านไปพักหนึ่งในที่สูดก็ทนไม่ไหว "จะต้องลำบากถึงเพียงนี้ด้วยหรือ"

"การบำเพ็ญเขียนเดิมทีก็ขัดต่อครรลองสวรรค์ไหนเลยจะไม่ลำบาก ก็เหมือนเจ้าที่ด้รับสังเวศสืบทอดมาเปล่าๆ ดูไปเหมือนจะสบายที่สำเร็จ เป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ได้เลย ทว่าผลลัพธ์เล่า ที่ในตอนนี่เจ้าถูกปิดผนึกทำให้ต้องมาอยู่กับพวกเขาด้วยสภาพเช่นนี้ยอมเป็นเพราะตะบะและกำลังความสามารถที่เจ้าได้มาเปล่าๆ เป็นต้นเหตุนำภัยมาให้เด็กคนหนึ่งกระตองทรัพย์สมบัติล้ำค่าไปเดินบนถนน ไหนเลยจะไม่ถูกจับจ้องหวังแย่งชิง

ข้าเคยได้ยินอาชื่อนพูดว่าสภาพอย่างเจ้านี้อันที่จริงนับไม่ได้ว่าเป็นผู้ฝึกตนชั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายอย่างแท้จริง เพราะว่าตะบะเพิ่มพูนขึ้นไปแล้ว แต่จิตแห่งเต้ายังไปไม่ถึง ขอเพียงผู้ฝึกตนในระดับเดียวกัน รู้จุดอ่อนของเจ้า การจะเล่นงานเจ้าก็ไม่ยากเลย" จึงจอกปีศาจพูดไปก็อุ้มจุกขึ้นมาทั้งตัวก่อนเดินเข้าไปด้านใน

จุกนึ่งเงียบไม่พูดอะไร แต่ครั้นพบว่าทั้งสองอยู่ใกล้ชิดกันเกินไปก็ตกใจ ดิ้นพลางพูดขึ้น "ท่านจะทำอะไร รีบปล่อยข้าลงนะ!"

"เมื่อก่อนอาชื่อนชอบอุ้มข้าไปทั่วทุกที่ ข้าเลยลองอุ้มคนดูบ้างว่าให้ความรู้สึกเช่นไร เจ้าจะใจแคบไปทำไม" จึงจอกปีศาจปล่อยนางลงพลางพูดอย่างไม่พอใจ "ต่อไปนี่ข้าก็จะอุ้มอาชื่อนไปให้ทั่วทุกที่เหมือนกัน"

จุกพลันหมดแรง คิดในใจว่า...ตอนนั้นท่านเป็นจิ้งจอกน้อย จะไปเหมือนกันได้อย่างไร

"ท่านจะพาข้าไปที่ไหน" จุกมองห้องโถงที่พวกศิษย์พื่ออยู่อย่างอวลัย อารวรรณีอีกทั้งไม่วางใจ

"ข้าจะพาเจ้าไปพบอาชื่อน" หลายปีมานี้จิ้งจอกปีศาจอาศัยอยู่ใต้ดิน

เพื่อเฝ้าดูแลสายน้ำฝั่งสังสารวัฏแต่ลำพังคนเดียวมาโดยตลอด คนแปลกหน้าที่ได้พบล้วนแต่เป็นผู้ฝึกตนที่มุ่งมาหาหลุมศพ ในจำนวนนั้นไม่มีสักคนที่เขาเห็นแล้วถูกชะตา อุตส่าห์ได้เจอจุกที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเฟินปี่ขึ้นอย่างมากทั้งมาจากตระกูลเดียวกันทั้งที่ จึงอดจะอวดของรักของตนให้ดูไม่ได้

แม้นิสัยของจุกจะต่างกับเฟินปี่ขึ้นมากยิ่ง หากแต่่มองหน้าของนาง ฟังนางเอื้อนเอ่ยแล้ว จึงจอกปีศาจก็รู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปสู่วันเวลาแสนสุขที่ได้อยู่เคียงข้างเฟินปี่ขึ้น อารมณ์จึงผ่อนคลายสบายใจเป็นพิเศษ

แม้จุกจะยังเป็นห่วงว่าพวกอื่นก็อาจจะทรمان แต่ก็รู้ว่าพวกเขาปลอดภัยยิ่ง อีกทั้งยังจะได้ประโยชน์ครั้งใหญ่ด้วย ดังนั้นจึงผ่อนคลายลงเดินตามจิ้งจอกปีศาจไป ในที่สุดก็มึอารมณ์จะพิจารณาดูสุสานใต้ดินแห่งนี้

เห็นได้ชัดว่าจิ้งจอกปีศาจทุ่มเทความคิดความอ่านไปมากกับการก่อสร้าง พื้นเป็นหยกเรียบลื่นราวกับกระจก ภาพสลักหุ่นตัวบนผนังสีดำล้วนมีเนื้อหาเดียวกัน...คือเฟินปี่ขึ้นในสีหน้าท่าทางและเหตุการณ์ต่างๆ การสลักทำได้ดีมีชีวิตชีวาอย่างมาก แต่ละภาพล้วนทำให้คนรู้สึกเหมือนได้อยู่ในเหตุการณ์ในภาพ ที่ร่างกายของนางจะมีจิ้งจอกน้อยตัวหนึ่งอยู่ด้วยโดยตลอด

"ทุกครั้งที่ข้าคิดถึงอาชื่อนก็จะมาสลักภาพนางไว้ที่นี่ กว่าจุกจะรู้ตัวก็สลักไปมากขนาดนี้แล้ว ทุกครั้งที่ข้าสลักเสร็จหนึ่งภาพก็จะอดนึกเสียใจไม่ได้ว่าถ้าในตอนนั้นข้าเชื่อฟังคำนาง ตั้งใจบำเพ็ญตน ข้าก็จะสามารถแปลงกายเป็นคนมาอยู่ข้างกายนางได้เร็วขึ้น แล้วทำให้นาง

รักข้าอย่างแท้จริง ถ้าวันนั้นข้ามีตบะขั้นแปด อาชินก็คงไม่ต้องตายไปพร้อมกับศัตรูเพราะตัวข้า...ต่อให้ข้ามาพวกสารเลวนั่นให้สิ้นซากแล้ว จะยังมีประโยชน์อะไร!" เสียงของจิ้งจอกปีศาจฟังดูเลือนลอย ทั้งยังอึ้งว้าง

ในใจจู่เกิดความรู้สึกสับสน ตบแขนเขาพลางว่า "อีกแค่ราวครึ่งปี สายน้ำผึ้งสังหารวัฏก็จะโตเต็มที่ ผู้อาวุธโสเผินก็จะฟื้นคืนชีพได้ ท่านอย่าเสียใจไปเลย"

"อ้อ!" จิ้งจอกปีศาจผลัดประตูหยกขาวอีกบานให้เปิดออก ภายในประตูเป็นห้องโถงหยกงามประณีตโอ้อึ้งแห่ง บนเตียงหยกดำตรงกลางห้องโถงมีสตรีนางหนึ่งนอนอยู่

จิ้งจอกปีศาจพาจู่เดินเข้าไปหา ในที่สุดจู่ก็มองเห็นหน้าตาของนางชัดเจน เป็นเผินปี่ซิ่นที่ได้เห็นในภวังค์มายาก่อนหน้านี้นี้ดังคาด

คนงามแห่งยุคมาอยู่ต่อหน้า เทียบกับคนที่ได้เห็นในภวังค์มายาแล้วมีพลังลึกลับสะเทือนมากกว่ามาก จู่จูดมองตาค้างไปอีกครั้งไม่ได้

"อาชินของข้างามมากใช่หรือไม่! ร่างเดิมของนางถูกทำลายไปแล้ว นี่เป็นร่างที่ข้าใช้หยาดเลือดสารสำคัญในกายนางผสมกับสิ่งวิเศษต่างๆ หลอมขึ้นใหม่ รูปร่างหน้าตาเหมือนร่างเดิมของนางมีมีผิดเพี้ยน" จิ้งจอกปีศาจยื่นมือไปลูบจอนผมของเผินปี่ซิ่นที่อยู่บนเตียงหยกอย่างเบาเมื่อ น้ำเสียงฉายแววภาคภูมิใจ

"เก่งกาจยิ่ง!" จู่เอ่ยชมด้วยความจริงใจ ใช้แค่หยาดเลือดสารสำคัญแค่นี้เดี๋ยวก็หลอมร่างกายของผู้ฝึกตนขึ้นมาใหม่ได้ ความยากลำบากต่างๆ นานาระหว่างนั้นต้องเกินกว่าคนปกติจะจินตนาการได้อย่างแน่นอน

แต่จิ้งจอกปีศาจก็ทำได้ด้วยลำพัง

จิ้งจอกปีศาจถูกชมจนหน้าบานอีกครั้ง จิ้งเล็กคิ้วพลงพุดว่า "นั่นย่อมนั่นอน! เอ๊ะ บรรดาศิษย์พี่ของเจ้าดูเหมือนจะผ่านมาได้แล้ว"

จู่จู่รู้สึกเพียงมีแสงทองวาบขึ้น ครั้นกะพริบตาด้วยทนมไม่ไหว คนก็กลับจากห้องโถงด้านในมาอยู่ด้านนอกที่พวกอื่นจื่อจางนั่งสมาธิกันอยู่แล้ว

พวกอื่นจื่อจางกลับเป็นปกติแล้วจริงๆ พวกเขากำลังมองกันเล็กล็กไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องใดขึ้น รู้สึกเพียงว่าฝันร้ายยาวนาน ประสบผ่านความทุกข์ทรมานแทบเป็นแทบตายนับไม่ถ้วนอยู่เป็นพันๆ ชาติ ทว่าขณะนี้ในใจกลับมีความรู้สึกสงบผ่อนคลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

พวกเขาได้ยินเสียงของจู่จู่ ครั้นเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นนางยืนอยู่ข้างจิ้งจอกปีศาจ เขากำลังจูงมือศิษย์น้องเล็กอยู่ ท่าทางของทั้งสองค่อนข้างใกล้ชิดสนิทสนม คนอื่นจึงพากันเล็กคิ้ว ส่วนอื่นจื่อจางกลับหน้าเปลี่ยนสีทันควัน จิ้งจอกปีศาจนี่ทำอะไรกับจู่จู่!

จู่จู่เห็นอื่นจื่อจางมองมาก็สะดุ้งมือจิ้งจอกปีศาจออกแล้ววิ่งไปหาเขาทันทีด้วยความดีใจ เอ่ยถามว่า "ท่านไม่เป็นไรแล้วหรือ"

อื่นจื่อจางทำหน้าที่ ลูกขึ้นยืนพลงตอบ "ไม่เป็นไรแล้ว"

ที่ฉานซังถิ่งมองจิ้งจอกปีศาจพลงพุดขึ้น "เจ้าเอาตัวพวกข้ามาที่นี่คิดจะเอาอย่างไรกันแน่ บอกมาตรงๆ เลยดีกว่า!"

จิ้งจอกปีศาจกวาดตามองที่ฉานซังปราดหนึ่งอย่างเหนื่อยหน่าย "ไม่ได้คิดจะเอาอย่างไร..." ปากเขาพุดไป ร่างกลับหายวับมาอยู่หน้าสื่ออิงลี่มือหนึ่งดึงผ้าคลุมหน้าของนางลงก่อนพุดด้วยรอยยิ้มกวนๆ "หน้าตาใช้ได้"

อย่างที่คิดจริงๆ แม่นางน้อย ในตัวเจ้าพ่อก็จะมีสายเลือดเผ่าจิ้งจอกอยู่ เล็กน้อย มหาวิทยาลัยมาวันนี้ถือว่าให้เจ้าแล้วกัน"

สื่ออึ้งลึยังไม่มีทันมีปฏิกริยาตอบสนอง ม้วนตำราหยกก็ถูกยัดเข้าใส่ อ้อมแขนนางแล้ว นางกอดไว้โดยสัญชาตญาณ กำลังคิดจะพูดอะไร บนหน้าก็ถูกจิ้งจอกปีศาจหอมไปพอดหนึ่ง

"นี่เป็นของขวัญแทนคำขอบคุณ!" จิ้งจอกปีศาจหัวเราะขลุขลุ

จิวอกู่ปราดมาบังอยู่ด้านหน้านาง จิ้งจอกปีศาจกลับถอยออกไป แล้ว เขาโบกมือพลางว่า "พวกเจ้าไปได้แล้ว หลังจากไปแล้วก็คิดเสียว่าเป็นความฝัน ห้ามเอ่ยถึงเรื่องข้างในนี้กับผู้อื่น มิเช่นนั้นจิตมารกำเริบ ขึ้นมาตอนเลื่อนขึ้นขึ้นหลอมรวมก็อย่าโทษข้าแล้วกัน"

คนทั้งหลายได้ประจักษ์ในวิชาดวงตาของเขาแล้ว ฟังเขาพูดเช่นนี้ก็ล้วนเย็นวบบนใจ ความร้ายกาจของจิ้งจอกมาอยู่ในตำนานอยู่ที่พวกเขาสามารถมองทะลุใจคน ทำลายความคิดจิตใจคนได้

จิ้งจอกปีศาจหันหน้ามาส่งสายตาวรานให้จูลูพลางว่า "คนงามน้อย เจ้าเองก็ไปเถาะ ฝึกฝนวิชาหลอมไอสถของเจ้าให้ดี ถ้าเป็นไปได้ในอนาคต ก็มาหลอมลูกกลอนมหาสังสารวัฏให้ข้า" ในคำพูดบอกเป็นนัยว่าเขารู้แล้วว่า จูลูยังมีวิญญาณไฟซึ่งเป็นความลับของนักหลอมไอสถอยู่ด้วย

จูลูลึงเลเล็กน้อยก่อนออกแรงพยักหน้า ถ้ามีโอกาสนางก็ยินดี จะหลอมไอสถให้จิ้งจอกปีศาจกับเผินปี่ขึ้นจริงๆ

จิ้งจอกปีศาจเงยหน้าเหลือบมองสีหน้าไมสู้ดีของอินจื่อจาง รวมถึงมือของจูลูที่กำลังกุมเสื้อของเขาอยู่ ฉับพลันนั้นก็โค้งมุมนปากยิ้มพลาง เอ่ยเรียก "คนงามน้อยเจ้ามานี่ ข้ามีเรื่องจะบอกกับเจ้า"

จู่ไม่สงสัยเป็นอื่น ปล่อยมุ่มเลือดของอินจี่จางออกแล้วเดินไปหา
จิ้งจอกปีศาจ แม้เวลาที่นางกับเขาอยู่ด้วยกันจะไม่นาน แต่นางเชื่อว่า
จิ้งจอกปีศาจไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อนางและยังไม่มีทางทำร้ายนาง

จิ้งจอกปีศาจเลื่อนหน้ามาพูดข้างหูนางด้วยท่าทางลึกลับ "อย่าดีกับ
เจ้าเด็กนั้นมากเกินไป มิเช่นนั้นเขาจะไม่รู้ว่าเจ้าพิเศษมากเพียงไร" พูดจบ
ก็จูบหนักๆ ลงบนหน้านางอย่างรวดเร็ว

จู่จู่ถูกลวงเกินโดยไม่ทันตั้งตัวอีกแล้วก็คิดจะประท้วง แต่จับพลันนั้น
ตรงหน้าก็พร่าเลือน ร่างกายเสียน้ำหนักตกลงด้านล่างอย่างห้ามตัวเอง
ไม่ได้ คล้ายถูกม้วนเข้ากลางพายุ นางอุทานในลำคอก่อนหลับตาลง

ครั้นพายุสลายไปตัวนางก็มาอยู่ในถ้ำภูเขาแล้ว ที่มีแสงสว่าง
เบื้องหน้าก็คือปากถ้ำ นางมองซ้ายมองขวา พวกอินจี่จางเองก็อยู่
ใกล้ๆ ใจที่เป็นกังวลคลายลงสิ้นในที่สุด

พวกเขาเดินออกจากถ้ำอย่างเงียบกริบ พบว่าอยู่ที่ลางยอดเขา
อันเป็นที่ตั้งหลุมศพพอดี ไม่ต้องอาศัยข่ายอาคมสังสัตว์ แคยกมือยกไม้
ก็ย้ายคนตั้งมากมาที่อื่นได้แล้ว ไม่รู้ว่าจิ้งจอกปีศาจทำได้อย่างไร

จี้วยวู่เอ๋อถามจู่จู่ "จิ้งจอกปีศาจได้พูดถึงหรือไม่ว่าจะจัดการกับ
พวกปรมาจารย์เกาอย่างไร"

จู่จู่เกาศีรษะ "ข้าลี้มถาม..."

อินจี่จางถลึงตาใส่นางอย่างเย็นเยียบ เจ้าหมูโง่ที่เห็นชายหนุ่ม
มีเสน่ห์ยั่วยวนเข้าหน้าก็หน้ามืดตามัว!

จู่จู่ถูกเขาถลึงตาใส่นางร้อนตัว ก้มหน้าทำท่าสำนึกผิด แต่กลับ
ไม่คิดว่าอินจี่จางเห็นนางมีท่าทางเช่นนี้จะยังไม่สบายใจกว่าเดิม

จิโยวกูจึงว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเราไม่ต้องกลับไปเมืองผู้บำเพ็ญเขียนแล้ว มิเช่นนั้นเรื่องนี้ก็ยากจะอธิบาย พวกเราออกเดินทางไปจุดหมายต่อไปเลยดีกว่า"

คนอื่นไม่เห็นค่านำของวิเศษหะเหินออกมาแล้วหะขึ้นฟ้าข้ามเขาเตี้ยนึ่งไปยังแคว้นจินทันที

จูนั่งอยู่บนกระสวยดินเมฆ มองยอดเขาที่ค่อยๆ เล็กลงจนหายลับสายตาไปในที่สุด อดจะใจลอยอยู่บ้างไม่ได้ แม้ที่ยวนี้จะได้เคล็ดวิชาสืบทอดหรือของวิเศษศิลาวิเศษมาตามที่คาดหมายไว้ ทว่าสำหรับนางกลับมีผลกระทบมากมายเหลือเกิน

นางได้รู้เรื่องราวส่วนหนึ่งเกี่ยวกับอดีตของตัวเองและได้คลายข้อสงสัยมากมายภายในใจ แต่กับการเผชิญหน้าอนาคตนั้นนางกลับยิ่งรู้สึกวิตก นางควรทำอย่างไรกันแน่

อาจารย์เคยบอกว่าถ้าผนึกบนตัวนางคลายออก ศัตรูจะพบร่องรอยของนางทันที เผชิญหน้ากับเชื้อพระวงศ์ที่กุมอิทธิพลทั้งแคว้นตันไว้ ผู้ฝึกตนขึ้นกำเนิดใหม่ช่วงปลายที่ยังครึ่งๆ กลางๆ อย่างนางไม่มีกำลังจะรับมือโดยสิ้นเชิง แล้วยังพลอยจะทำให้คนที่เคยดูแลรับเลี้ยงนางต้องตายไปด้วย

แต่ถ้าไม่คลายผนึก นางก็จะอยู่ในสภาพที่ฝึกฝนบำเพ็ญตนไม่ได้ เช่นในตอนนี้ไปตลอด ยกเว้นว่าคนของเชื้อพระวงศ์แคว้นตันจะหานางไม่พบตลอดไป มิเช่นนั้นนางก็มีแต่ต้องตายลูกเดียว

นางยังคิดถึงปวดหัว อยากหะกลับเขาซึ่งจื้อไปถามอาจารย์ว่าควรทำอย่างไรใจจะขาด

จู่จู่ใจล่องลอยเช่นนี้มาตลอดทาง ลูกหมูที่นางปล่อยออกมาสูดอากาศก็พลอยเป็นไปกับนางด้วย มันนั่งบนกระสวยคันเมฆ เงยหน้ามองฟ้าอย่างก่ดก่ลุ่ม หนึ่งคนหนึ่งหมูล้วนไม่รู้รู้สึกถึงสีหน้าที่ยิ่งไม่น่ามองขึ้นเรื่อยๆ ของอินจี่จาง

นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีมานี้ที่อินจี่จางเกิดความกระวนกระวายไม่มั่นใจต่อจู่จู่ คนอยู่ตรงหน้าแท้ๆ แต่กลับเหมือนมีกำแพงที่มองไม่เห็นกั้นกั้นเขา เขาเดาไม่ออกโดยสิ้นเชิงว่านางกำลังคิดอะไร

เป็นเพราะจิ้งจอกปีศาจนั้นอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง จู่จู่มิใช่คนที่จะถูกรูปโฉมภายนอกล่อลวงได้ง่ายๆ หากแต่ทำไมตั้งแต่จากเขาเตี้ยนเพิ่งมานางก็เอาแต่ทำท่าทางก่ดก่ลุ่มเหมือนเป็นไข้ใจ

ในด้านเหตุผลอินจี่จางรู้สึกว่าจู่จู่ไม่มีทางเห็นในเหลี่ยมเก่าเด็ดขาด แต่ด้านความรู้สึก...เขาคิดถึงทำที่สนิทสนมคลุมเครือที่จิ้งจอกปีศาจมีต่อจู่จู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุมพิตที่ตอนท้ายทำต่อหน้าเขานั้น ใจเขาก็เหมือนถูกแมวข่วนรอยแล้วรอยแล้ว ปวดแสบปวดร้อนจนทนแทบไม่ไหว!

"จู่จู่เจ้ามานี้" อินจี่จางพูดขึ้นอย่างทนไม่ไหวในที่สุด

จู่จู่มองมายังเขาอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ก่อนขยับเข้าหาเขาอย่างเชื่องช้าด้วยความเคยชิน

อินจี่จางพลันยื่นมือไปกอดนางไว้ แล้วออกแรงจูบลงบนแก้มนางตรงจุดที่เคยถูกจิ้งจอกปีศาจจูบมา

จู่จู่คิดไม่ถึงว่าอินจี่จางจะจูบนางกะทันหัน ทั้งตัวคนราวกับถูกสายฟ้าฟาด นางมองใบหน้าหล่อเหลาอันคุ้นเคยหาใดเทียมที่อยู่ใกล้

เพียงแค่คืบนั้นอย่างอึ้งๆ นางกำลังฝันอยู่หรือ!

อันจื่อจางมองท่าทางอึ้งๆ ของนางแล้วก็มีน้ำโห โนมหน้าออกแรง
จวบลงบนริมฝีปากจู่จุกอีกครั้งโดยไม่แม้แต่จะคิด

ริมฝีปากทั้งสองสัมผัสกัน จูจูกำลังตกใจ ยังคงไม่มีการตอบสนอง
ใดๆ ตาทั้งสองเบิกโตจ้องอันจื่อจาง...เจ้าคนโหดเป็นอะไรไป ทำไมถึงเอา
ปากมาชนปากนาง

อันจื่อจางกอดร่างเล็กๆ บอบบางแข็งทื่อของนางไว้ เบิกตากว้าง
มองสบกับนาง ในที่สุดก็ทนไม่ไหว หัวเราะเบาๆ ขึ้นมาขณะที่ปากยังแตะ
กับปากนางอยู่

เป็นนางนี้แล้ว! เป็นเด็กสาวที่ดูไปแล้วทั้งบ้านนอกทั้งซี้วิ้ว ทั้งโง่
ทั้งที่มนี้แล้ว!

บนฟ้าใต้ดินก็มีเพียงนางคนเดียวที่เชื่อใจเขาอย่างปราศจาก
เงื่อนไข กล่าวหาญยืนหยัดเพื่อเขา เจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนเพื่อเขา พยายาม
สุดชีวิตเพื่อเขา ร้องไห้เสียใจเพื่อเขา บัดกวาดทำกับข้าวเพื่อเขา คอยอยู่
ข้างเขา ปกป้องเขา ถึงแม้นางจะหวาดกลัวกว่าเขา อ่อนแอตัวเล็กกว่าเขา
ก็ตามที

และก็มีเพียงนางที่ทำให้เขาเชื่อใจได้โดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ เดียวกัน
ทำให้เขาอยากแข็งแกร่งขึ้นเพื่อจะปกป้องนาง ทำให้เขายินดีเสียชีวิต
เพื่อนาง ทำให้ชีวิตเขายังมีความสงบอบอุ่นนอกเหนือจากความแค้น

นี่ถึงฝันร้ายอันยาวนานขณะอยู่ในหลุมศพใต้ดินก่อนหน้านี้
เหตุผลที่ทำให้เขายืนหยัดมาถึงตอนสุดท้ายได้มิใช่ความแค้น แต่
เป็นนาง เด็กสาวที่ทั้งไม่ได้สะสวยทั้งซี้ขลาดเช่ซ่า และยังโง่โง่มาก

หน้าเลือดนางนี้

เขาจำไม่ได้แล้วว่าตั้งแต่เมื่อไรที่จู่จู่ได้กลายมามีความสำคัญ
ในชีวิตเขาถึงเพียงนี้ รู้แต่เพียงว่าเขาอยากอยู่กับนางไปตลอด อยากให้
นางมีความสุขความสงบตลอดไป

"หมูโง่!" อันจื่อจางขบริมฝีปากอันอ่อนนุ่มของจู่จู่เบาๆ ก่อนปล่อย
ตัวนางออกอย่างช้าๆ

จู่จู่กลับยังคงอยู่ในภาวะถูกสายฟ้าฟาด ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง
ใดๆ ทั้งสิ้น กระทั่งลูกตายังไม่ขยับสักนิด

จู่ไปแค่นี้สองที่ตอกใจขนาดนี้เลยหรือ อันจื่อจางไม่พอใจอยู่บ้าง
กำลังคิดจะเอ่ยปากพูดก็พลันมีเสียงตีฉานซึ่งดังมาจากทางด้านหน้า
"พวกเราค้างแรมกันที่ข้างป่าด้านล่างแล้วกัน! เจ้าสี่ ข้าเรียกเจ้าตั้งนานแล้ว
ตอนเจ้าอยู่ในสุสานตอกใจจนเซ่อไปแล้วหรือไร ทำไมการตอบสนอง
ถึงช้าขนาดนี้!"

เสียงตะโกนขัดจังหวะทำลายอารมณ์ความรู้สึกอันลึกซึ้งซับซ้อน
ของคนทั้งสองบนกระสวยดั้นเมฆลงทันควัน อันจื่อจางยักคิ้ว ควบคุม
กระสวยดั้นเมฆลงจอดบนเนินที่ตีฉานซึ่งเลือก

เขาลุกขึ้นยืน กำลังคิดจะจู่จู่ลงพื้นไปด้วยกัน จู่จู่กลับพลันอุ้ม
ลูกหมูขึ้นมาแล้วหลบมือเขาวิ่งปรวดเข้าพุ่มไม้

ตีฉานซึ่งเห็นจู่จู่แสดงท่าที่ต่อต้านอันจื่อจางออกมาเป็นครั้งแรก
จึงทนไม่ไหว ทามขึ้นด้วยความแปลกใจ "ศิษย์น้องเล็กนางเป็นอะไรไป"

อันจื่อจางค่อยๆ เก็บมือที่คว้าอากาศกลับมา เข้มปากตอบว่า
"รีบไปปลดทุกข์"

"อ้อ!" ตีฉานซึ่งกระจ่างในฉับพลัน ดึงจีโยวคู่มาพูดว่า "ไปหาของอ้อร้อย จากในป่ามากัน ย่ามันเถอะ! บิดาแสบท้องไปหมดแล้ว ต้องเติมของดี ลงไปชดเชยสักหน่อย!"

จีโยวคู่กวาดตามองอื่นจื่อจางด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนเดินตาม ตีฉานซึ่งไปโดยไม่พูดอะไร

จู่จูกอดลูกหมูนั่งของอยู่ในพุ่มไม้ ได้ยินเสียงสนทนาโต้ตอบของ พวกเขาดังมาก็ทั้งเกือเขินทั้งโมโห...เจ้าคนโหดที่ชั่วช้าโกหกตาใส่นั่น!

ฟังเสียงคนอื่นต่างยุ่งง่วน จู่จูก็ลุ่มแก้มที่ทั้งแดงทั้งร้อน แม้แต่ ตนเองก็ไม่แน่ใจว่าอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ คล้ายว่าจะโมโหอยู่บ้าง แต่ก็อยากยิ้มอย่างสุดระงับ คล้ายว่ากลัวอยู่บ้าง แต่เสียงใจที่เต้นรัว รวกับตึกกลองกลับกำลังประกาศก้องว่านางตื่นตื่นดีใจมากเพียงไร กันบั้งหัวใจหวานๆ เบี้ยวๆ ปลายปลี้มตัวลอยอย่างเงี้ยวๆ

นางอุ่มลูกหมูขึ้นมาตำหนิที่เล่นที่จริง "ทำไมเมื่อคุณเจ้าถึงไม่มีปฏิกิริยา ตอบสนองสักนิด ข้าถูกคนล่วงเกินแล้ว! ต่อให้เจ้าไม่อาจฟันไฟเผาเขาได้ แต่จะอย่างไร...จะอย่างไรก็พุ่งไปกัดเขาระบายแค้นแทนข้าได้นี่นา!"

ลูกหมูส่งเสียงอื้อๆ ด้วยใบหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด ไม่รู้นับว่า สำนึกผิดหรือกำลังแก้ตัวที่ตนเอง 'บกพร่องต่อหน้าที่'

"เจ้าอยากกัดใครระบายแค้น" เสียงของอื่นจื่อจางดังมาจาก ด้านหลังนาง

มาดอันองอาจเพียงน้อยนิดที่พินคืบมาได้อย่างยากลำบากของจู่ หดกลับไปทันที พูดังมึงว่า "ท่านแอบฟังผู้อื่นคุยกันได้อย่างไร"

อื่นจื่อจางเดินมาสองก้าว จู่จูกระอ๊กระอ่วนจนแทบจะหันหลัง

วืงหนี แต่ก็พลันคิดได้ว่านางต่างหากที่เป็น 'ผู้เสียหาย'! นางยังไม่ได้ถาม เจ้าคนโหดเลยว่าทำไมจู่ๆ ก็มาล่องเกินนาง คนที่ผิดก็คือเจ้าคนโหด ทำไมนางต้องหนีด้วย!

อินจื่อจางเห็นดวงหน้าเล็กๆ ของนางอัถ้ออันจนแดงเถือก ดวงตาใสแวววาว รอยยิ้มพลันฉาบขึ้นบางๆ บนใบหน้าเขาอย่างกลั่นไม่อยู่ ยื่นมือไปขยี้ศีรษะจู่จู่กลางว่า "จู่จู่ ข้าอยากอยู่กับเจ้าไปตลอด เจ้าเล่า"

จู่จู่เงยหน้าอย่างซ้าๆ ขึ้นมองเขา ในที่สุดก็ว่า "ซ้า...ซ้าก็อยาก แต่ว่า..."

อยากก็อยากสิ จะมีแต่ทำไม...อินจื่อจางแทบอยากจะเหลืออกตา

"แต่ว่าท่านห้ามด่าซ้าว่าหมี ห้ามดึงหูซ้า ห้ามเชกศีรษะซ้าอีก!"

จู่จู่ปลุกความกล้าขึ้นเงื่อนไข

"เช่นนั้นซ้างเถอะ!" อินจื่อจางแค้นเสียง

"อ้าว?" เจ้าคนโหดไหนจึงเป็นเช่นนี้! จู่จู่งตาแตกแล้ว นางดูกลั่นแกล้งรังแกงายขนาดนั้นเชียวหรือ

อินจื่อจางยิ้มออกมาในที่สุด จับมือนางขึ้นมาพลางพูดว่า "ไปเถอะอีกไม่นานพวกศิษย์พี่ใหญ่ก็จะกลับมาแล้ว วันนี้ซ้าจะกินบะหมี่ไก่"

จู่จู่ไม่ยอมก้าวขา เบะปากพูดอย่างคับแค้น "อะไรคือซ้างเถอะ!"

"ต่อไปซ้าก็ยังคิดจะด่าเจ้าว่าหมี เวลาไม่พอใจก็ยังคิดจะดึงหูเจ้า เชกศีรษะเจ้า ถ้าเจ้ากล้าก็ทำแบบเดียวกันกับซ้าได้เลย" อินจื่อจางบีบมือนางพลางพูดอย่างใจกว้าง "หลังจากนั้นพวกเราที่อยู่ด้วยกัน"

อินจื่อจางกล่าวจบก็ยิ้ม

"ตก...ตกลงตามนั้น!" จู่จู่แอบปลอบใจตัวเองว่า...รอวันหน้าซ้า

คลายผนึกแล้ว ท่านอย่านึกเสียใจภายหลังแล้วกัน! ฮีๆ! ข้าร้ายกาจกว่าท่านมากนัก!

เมื่อเย็นอุดมสมบูรณ์ยิ่ง ตีฉานซึ่งที่ไร้หวอพริบกับสื่ออั้งลวี่ที่สมองซ้ำอย่างมาคล้วนไม่รู้สึ๊กอะไรนั๊ก แต่จ็โยวกุกั๊กลับได้กั๊นทะแม่งๆ ตาเขาวนเวียนไปมาระหว่างอั้งจ็อจางกับจ็จจ จากนั้นก็เผยรอยยิ้มเข้าใจแจ่มแจ้งออกมาโดยไม่พูดอะไร

หลังกินอ้มก็เป็นเวลา 'สรุปประสบการณ์' ประจำวัน ตีฉานซึ่งเอ่ยปากพูดขึ้นคนแรก "บิดาพบว่งานชุดสุสานนี้ไม่ได้ดีไปกว่าการปล้นจ้เลย ครั้งนี้พวกเราเหนื่อยเปล่าอยู่หลายวัน ผลคือมีน้องสามที่ได้ประโยชน์มาเล็กน้อย เฮอะๆ!"

จ็จจนึกถึงคำของจั้งจอกปีศาจขึ้นได้ จั้งออกปากอธิบาย "จั้งจอกปีศาจบอกว่าที่เขาให้พวกท่านประสบฝันร้ายตอนอยู่ในสุสานก็เพราะหวังดีกับพวกท่าน ให้พวกท่านได้ลิ้มรสความรู้สึกขณะจิตมารโจมตีก่อนล่วงหน้า นับว่ามีผลดีอย่างมากต่อการทะลวงขึ้นชั้นหลอมรวมในอนาคตของพวกท่าน!"

"เอ๊ะ จริงหรือ ถ้าเป็นเช่นนี้ จะว่าไปแล้วก็ไม่เลวนี่นา!" ตีฉานซึ่งเกิดสนใจขึ้นมากทันที ที่แท้การโจมตีของจิตมารขณะขึ้นชั้นหลอมรวมก็เป็นเช่นนี้เองหรือ ช่างน่ากลัวโดยแท้ ถ้าระหว่างกระบวนการขึ้นชั้นหลอมรวมเขาเกิดได้รับการโจมตีเช่นนี้จะทันหัน...ตีฉานซึ่งแค่คิดก็พบว่าความเป็นไปได้ที่ตนเองจะเลื่อนชั้นล้มเหลวอย่างน้อยๆ ก็สูงเกินกว่าห้าส่วนแล้ว

มิน่าผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานที่สำเร็จชั้นหลอมรวมได้ถึงมีน้อยเพียงนั้น!
อันจ้อจางฟังแล้วก็เงยไปเช่นกัน เขาคิดมาตลอดว่าตนมีพรสวรรค์
สูงอย่างที่สุด การสำเร็จชั้นหลอมรวมเป็นสิ่งที่แน่นอนสำหรับเขา แต่
ดูจากยามนี้ ตนเองในอดีตไร้เดียงสาและถือดีเกินไปแล้ว

สื่ออั้งลวี่มีความคิดความอ่านเรียบง่ายทั้งยังหนักแน่น ในฝันร้าย
ก็ได้รับความทุกข์ทรมานหวาดกลัวไม่น้อยเช่นกัน หากแต่ระดับกลับ
เบาที่สุดของคนทั้งหมด

สีหน้าของจีโยวกุไม่ได้ผ่อนคลายไปกว่าอันจ้อจางเสียเท่าไร แต่ไหน
แต่ไรมาเขาคิดว่าตัวเองเฉียดฉูดฉาดมีไหวพริบปฏิภาณ แต่ประสบการณ์
ที่เขาเตียนเฟิงกลับทำให้เขาต้องลอบสะท้อนใจ ปัญหาของเขาก็อยู่ที่
คำว่าฉลาดนี้ ความคิดเขาซับซ้อนแปรเปลี่ยนง่ายเกินไป คิดพิจารณา
มากเกินไป จึงเป็นอุปสรรคที่ใหญ่หลวงที่สุดในเส้นทางการบำเพ็ญเพียร
เป็นเซียนของเขา

เมื่อเทียบกับศิษย์ร่วมสำนักไม่กี่คนนี้ เขาเปิดเผยใจกว้างไม่เท่า
ตี้ฉานซั้ง บริสุทธิ์ใสชื่อไม่เท่าสื่ออั้งลวี่ มันคงหนักแน่นไม่เท่าอันจ้อจาง
แต่ตลอดมาก็ยังหลงคิดว่าตัวเองฉลาด แอบลำพองใจอยู่เจี๊ยบๆ เพราะที่
ที่ได้ความฝันนี้ชัดเถลาแต่เนิ่นๆ มิเช่นนั้นนั้นในอนาคตตบะของตนอาจได้
หยุดอยู่แค่ชั้นหลอมรวมแล้ว

"พวกเราควรต้องขอบคุณจั้งจอกปีศาจจริงๆ" จีโยวกุพูดด้วยน้ำใส
ใจจริง

สื่ออั้งลวี่ซ้อนตาขึ้นมาเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวยุ่งยากใจของตี้ฉานซั้ง
พอดี จึงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ "ศิษย์พี่ใหญ่ ท่านเป็นอะไร"

"บิดานึกถึงฝันร้ายนั้นขึ้นมา นรกกลัวเกินไปโดยแท้!" ตีฉานซึ่งยกมือ
เช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

"ท่านฝันเห็นอะไร" สืออึ้งลวีถาม คนอื่นที่เหลือก็มองมาอย่าง
อยากรู้เช่นกัน

ตีฉานซึ่งส่ายศีรษะด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก "ไม่มีอะไร"

จิโยวกุจึงพูดอย่างจริงจังจริงจัง "ศิษย์พี่ใหญ่ บอกออกมาให้ทุกคน
ศึกษาทางแก้อุ ไม่แน่ว่าจะสามารถกำจัดจิตมารของท่านทิ้งไปได้
โดยสิ้นเชิง"

"บิดาพูดก็ได้ แต่ห้ามพวกเจ้าหัวเราะ และยังห้ามด่าบิดาว่าด่าซ้ำ
ไร้ยางอายุ!" ตีฉานซึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

ศิษย์น้องทั้งสี่พยักหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึมอย่างพร้อมเพรียง

"บิดาฝันว่าสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่แล้ว ความรู้สึกนั้นดีจนไม่มี
คำบรรยายจริงๆ บิดาตื่นเต้นดีใจอย่างมาก! พอสำเร็จขั้นกำเนิดใหม่
บิดาก็ล้างไขกระดูกเปลี่ยนเส้นเอ็น สร้างร่างขึ้นใหม่ ในที่สุดก็ไม่ต้องเป็น
เด็กอมมืออีกต่อไป คำประภาหล่อเหล่าสง่าผ่องฉายแววเกิดมาเพื่อบิดา
ทั้งสิ้น แต่บิดาออกประตูไปก็มีผู้ฝึกตนหญิงที่ร่ำร้องอยากเป็นคู่บำเพ็ญ
ของบิดามาต่อแถวยาวตั้งแต่ยอดเขาอึ้งบั้งไปจนถึงนอกประตูสำนัก! วะสะฮ่า!"
ตีฉานซึ่งพูดถึงช่วงเล็กๆ ในตอนเริ่มต้นความฝันก็ดีใจจนเนื้อเต้น แทบจะ
แหงนหน้าหัวเราะร่าออกมา

บรรดาศิษย์น้องมองเขาอึ้งๆ ในแวตตามีคำพูดว่า...ท่านต้องการ
แค่นี้เองหรือ!

ตีฉานซึ่งนึกถึงภาพที่ได้เห็นในความฝันแล้วก็เบิกบานใจสุดประมาณ

จึงมองผ่านสีหน้าเหยียดหยามของพวกเขาไปได้ เล่าต่อไปว่า "บิดาเลือกคนงามที่ลักษณะมีน้ำมีนวลและทรวดทรงมีส่วนเข้าส่วนโค้งมาที่เดียวสิบแปดคน ให้พวกนางถอดเสื้อผ้านอนเรียงกันบนเตียงในถ้ำที่พำนักของบิดา ขณะที่บิดากำลังถอดเสื้อผ้าจะทำความปรารถนาให้เป็นจริงนั่นเอง...บิดา...บิดาที่เปลือยล่อนจ้อนก็ถึงกับเปลี่ยนกลับมา มีสภาพบ้าง เหมือนตอนนี้อ่อนหน้าสาวงามตั้งมากมายเพียงนั้น!"

ตีฉานซึ่งเล่าถึงตรงนี้ใบหน้าเล็กๆ ดั่งเขียนเด็กก็ขยับเป็นก้อน ทั้งร่างสั่นระริกขึ้นมา เห็นได้ว่าผืนร้ายนี้สะเทือนใจเขามากเพียงไร

ศิษย์น้องทั้งสี่มองหน้ากัน สีอึ้งลวี่ต่ำขึ้นคนแรกด้วยใบหน้าใบหูแดงแตก "ต่ำซ้ำ!"

จู่จู่ว่าตาม "ไร้ยางอายุ!"

อินจื่อจางพูดอย่างดูแคลน "ต๋นหากลับ!"

จี้โยวผู้ถอนหายใจก่อนกล่าวปิดท้าย "ศิษย์พี่ใหญ่ท่านต่ำซ้ำไร้ยางอายุทั้งยังต๋นหากลับเกินไปจริง ๆ"

"นี่ๆ! พวกเจ้าบอกให้บิดาเล่าเองนะ เพิ่งจะเล่าได้แค่ตอนต้น พวกเจ้าก็เป็นเช่นนี้แล้ว...บิดาไม่เชื่อหรือกว่าพวกเจ้าจะสูงส่งสักเท่าไร! ไหนตกลงกันแล้วอย่างไรว่าห้ามตำบิดาต่ำซ้ำไร้ยางอายุ พวกเจ้ามีความน่าเชื่อถือบ้างหรือไม่ เจ้ารอง เจ้าเล่าฝันของเจ้ามาดูซิ!"

จี้โยวผู้พูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ฟังจากที่ศิษย์พี่ใหญ่เล่ามา จิตมารเกี่ยวข้อกับคน สิ่งของ หรือเรื่องราวที่ในใจแต่ละคนยึดติดที่สุด อย่างมีนัยสำคัญดังที่คิดไว้จริงๆ คนเราแต่ละคนประสบผ่านอะไรมาแตกต่างกันมากเหลือเกิน ว่าไปแล้วก็ยากที่จะเทียบกันได้ คืบนี้จับแค่นี้

แล้วกัน เวลาว่างเลยมากแล้ว พวกเราต้องเริ่มฝึกตนแล้ว"

ตีฉานซึ่งกวาดตามองสีหน้าท่าทางอยากหัวเราะแต่ไม่กล้าหัวเราะของเหล่าศิษย์น้องรอบหนึ่ง รู้สึกตัวในที่สุดว่าตนเองติดกับจีโยวกูอีกแล้ว เขาตื่นเร็วว่า ร้องฮึดฮัดด้วยความโมโห มีเอหนึ่งซึ่งจีโยวกูพลางแยกเขี้ยวยิงฟันพูดว่า "จะฝึกตนใช่หรือไม่ บิดาจะให้เจ้าได้ฝึกร่างกายก่อน!"

การฝึกร่างกายที่ว่าก็คือการฝึกฝนเพื่อเสริมความแข็งแกร่งทนทานของร่างกายผ่านวิธีการสุดขั้วต่างๆ สำหรับตีฉานซึ่งแล้ววิธีที่ดีที่สุดในการฝึกร่างกายให้ศิษย์น้องก็คือขัดเขาให้ท่วมล้นยก!

ทั้งสองแล่นไปนอกป่า จับคู่ผู้ตัวต่อตัว สื่ออึ้งลี่ประคองมหาวิชามายาที่จิ้งจอกปีศาจให้มาไปนั่งฝึกอยู่ข้างๆ อินจื่อจางหยิบถังศิลาใบใหญ่สำหรับใช้นั่งสมาธิฝึกวิชาออกมา แต่กลับไม่ได้เข้าไปนั่งในทันที เขายืน紐ไปไถ่หน้าจูกูก่อนว่า "จ้องข้าทำไม รีบไปพักผ่อนเถอะ"

"อ้อ!" จูกูผิวดหวังอยู่บ้าง นางคิดว่าอินจื่อจางจะบอกนางถึงเรื่องฝันร้ายขณะอยู่ในสุสานราชาพิณเสียอีก

อินจื่อจางดูเหมือนจะมอมพะลู่ความคิดนาง เจียบไปชั่วครู่เดียวก็พูดขึ้นว่า "เรื่องของข้าอีกสักพักจะเล่าให้เจ้าฟังเอง"

"ล้วนเป็นเรื่องที่ผ่านไปแล้ว ท่านอย่าเศร้าใจไปเลย" จูกูนี้ภาพอินจื่อจางหลับตามีน้ำตาไหลลงมาก็รู้สึกปวดใจ

อินจื่อจางตอบรับในลำคอคำหนึ่งก่อนสงบใจ ลงถังศิลาไปฝึกตน

ประโยชน์ที่มหาวิชามายามีต่อสื่ออึ้งลี่นั้นมากจนเกินกว่าพวกเขาจะจินตนาการได้

สมแล้วที่จึงจอกมาายเป็นเผ่าที่ชำนาญวิชาดวงตาที่สุดในดินแดน
จีนเฉียน ความสามารถพิเศษของพวกเขาให้สื่ออั้งลิวี่ที่มีสายเลือด
เผ่าจึงจอกอยู่เล็กน้อยมาฝึกฝนยิ่งจะช่วยหนุนกันและกัน

สัตว์ปีศาจทั้งเผ่าต้องมีตะบะขึ้นฟ้าขึ้นไปถึงจะมีสื่ออั้งลิวี่ มีสติกำกับการ
บำเพ็ญตน รวมถึงอ่านเคล็ดวิชาเข้าใจ ดังนั้นเคล็ดวิชาของพวกเขา
จึงแทบจะถูกรังสรรค์ขึ้นมาโดยผู้ทรงฤทธานุภาพของเผ่าสัตว์ปีศาจ
จำนวนมากหลังผ่านการทดลองล้มเหลวนับครั้งไม่ถ้วนทั้งสิ้น มิเพียง
ไม่ซับซ้อนง่ายแก่การเข้าใจ แต่ยังมีอาณาภพมากเป็นที่สุดด้วย ข้อจำกัด
เดียวอยู่ที่เรื่องสายเลือด

สื่ออั้งลิวี่ที่มีสายเลือดจึงจอกบางเบาอยู่ในตัว ต่อให้ฝึกฝนอย่างไร
ก็จะถูกจำกัดด้วยพรสวรรค์ แต่แม้จะเป็นเช่นนี้ ด้วยความสามารถ
ในการวิเคราะห์เข้าใจของนาง ใช้วิชาดวงตาเล่นงานผู้ฝึกตนในระดับ
เดียวกันได้เหลือเฟือแล้ว...ระหว่งการต่อสู้ขอแค่ทำให้ศัตรูเสียสมาธิได้
แม้เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวก็เพียงพอจะตัดสินใจตัดสินแพ้ชนะ

หลังนางฝึกมหาวิชามายาได้สักสองสามเดือน แม้แต่ที่ฉานซ่ง
กับอินจื่อจางที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องชำนาญการโจมตีก็ยังคงกลัวที่ผู้กับ
สื่ออั้งลิวี่ อาคมลวงตาที่จู่โจมยามเปลือยเหล่านั้นทำให้คนยากจะป้องกัน
ได้ทัน มีฤทธิ์เดชรุนแรงถึงชีวิตเลยทีเดียว

จึงวิญวูชำนาญการใช้ขำยาคมป้องกันประสานกับการโจมตีระยะ
กลางถึงไกล จึงยังพอจะสู้กับสื่ออั้งลิวี่ได้

ที่ฉานซ่งออกความคิดให้สื่ออั้งลิวี่ "การเล่นงานพวกเต่าหุดหัว
อย่างเจ้ารองอาศัยเพียงวิชาลวงตาอย่างเดียวไม่ได้ ยังต้องใช้วิชาช่วยวน

เพิ่มไปด้วย! เจ้าคิดดู ดวงตาล่อลวงวิญญาณคู่ นั้นของจิ้งจอกปีศาจ กววมองมาแค่ที่เดียว เจ้ากับจุกก็มองตาก้างลิ้มเลื่อนเจ้ารองกับเจ้าสี่ ไปสิ้นแล้ว ถ้าเจ้าใช้ไม้เนี้เล่นงานเจ้ารอง เฮะๆๆ! เลือดกำเดาคงได้ไหล จนเขาเสียเลือดตาย!"

คำพูดนี้ของเขาทำเอาสี่อึ้งลวี่แดงเทือกไปทั้งหน้า พร้อมกันนั้นก็ยั้งได้ล่วงเกินศิษย์น้องทั้งสองด้วย ทำให้เกิดการกรลุ่มรุมสองต่อหนึ่ง ขึ้นมาในทันใด

จิวอกูไม่อาจไม่ยอมรับว่าคำพูดของเขานับว่ามีเหตุผล แต่ก็ยังคง เตือนสี่อึ้งลวี่อย่างเคร่งครัดเป็นการส่วนตัวว่า "ถ้าไม่ถึงเวลาเป็นเวลา ตายจริงๆ ห้ามใช้วิชาช่วยวนกับชายอื่นเด็ดขาด!"

พวกเขาออกท่องไปทั่วสารทิศพร้อมกับคอยหาข่าวเรื่องเข้มทิศ ดวงดาวกระดุกมังกกรไปด้วย พริบตาเดียวก็ผ่านไปเกือบสองปี

การเดินทางพูดได้ว่าราบรื่นยิ่ง แต่ก็พูดได้ว่าไม่ราบรื่นอย่างยิ่ง เช่นกัน ระหว่างทางไม่ได้พบอุปสรรคอะไร ด้วยมีความสามารถสำรวจ ทางอันกล้าแข็งของจุกคอยชี้้นำจึงไม่ได้เจอคู่ต่อสู้ที่ร้ายกาจมากนัก ทว่ากลับสืบข่าวที่เกี่ยวข้องกับเข้มทิศดวงดาวกระดุกมังกกรไม่ได้แม้แต่ นิดเดียว

กลับกลายเป็นว่ามีชื่อเสียงขึ้นมาในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกแทน ว่าไปแล้วชื่อเสียงนี้ไม่มีใครดีนัก เพราะว่าพวกเขาชอบ 'ทำความดี' เลยทำให้เวลาสั้นๆ เพียงสองปีก็กลายเป็นโจรที่เลื่องชื่อที่สุดในแถบนี้แล้ว

พวกเขาไม่ยอมให้เกิดปัญหาตามมา ทุกครั้งจึงอำพรางเอกลักษณ์ รูปร่างหน้าตาของตนอย่างระมัดระวัง เมื่อรวมกับวิชาลวงตาของสี่อึ้งลวี่

โจรผู้ร้ายจำนวนมากที่ถูกพวกเขาจับจึงผลประโยชนล้นนไม่มีทาง
จำใจมหน้าจริงของพวกเขาได้ชัดเจน พุดได้ว่ากระทำการสำเร็จราบรื่น
หลายต่อหลายครั้งโดยที่ยังไม่เคยล้มเหลว

ที่ว่ารูปแบบการลงมือของพวกเขาชัดเจนอย่างมาก ขอเพียง
ไม่เป็นฝ่ายเข้าหาพวกเขาเอง พวกเขาก็จะไม่ลงมือปล้นชิง ย่อมไม่เป็น
ภัยต่อผู้ฝึกตนที่มีความคิดที่ตรง ถึงขนาดปรบมือเอาใจช่วยด้วยซ้ำ
แต่เหล่าผู้ฝึกตนที่อาศัยการปล้นชิงยาถูกกลอนศิลาวิเศษมาช่วยในการ
ฝึกตนเหล่านั้นกลับเกลียดแค้นพวกเขายิ่ง แอบตั้งฉายาให้พวกเขาว่า
'โจรชั่ว'

ครั้งทีฉานซ่งไ้ยินฉายานามนี้ไ้ไ้คิดว่าเป็นเรื่องอภัยศอดสู
กลับเห็นว่าเป็นเกียรติด้วยซ้ำ "คำว่าชั่วนี้ดีนัก บิดาชอบ! ทว่าโจรกระจะอก
เหล่านี้ก็ช่างไ้ร้การศึกษานัก บิดาณะเป็นวีรบุรุษจอมโจรชัดๆ!"

ชื่อเสียงโด่งดังไม่แน่ว่าจะเป็นเรื่องดี เพราะว่ายิงชื่อเสียงของ
'โจรชั่ว' โด่งดังขึ้นเท่าไร เหล่าคนชั่วที่ปล้นผู้ฝึกตนก็จะกระทำการ
ระมัดระวังขึ้นตามไปด้วย ก่อนลงมือจะสอดแนมสะกดรอยตามดูก่อน
พวก 'แพะอ้วน' ที่อ่อนแอเกินไปพวกเขากลับไม่ลงมือปล้น ทำให้โอกาส
ที่พวกตีฉานซ่งจะ 'ทำความดี' ลดน้อยลงทุกที

"เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว!" ตีฉานซ่งบ่นกับศิษย์น้องทั้งหลาย

จูลูคล้ายตาม "ใช่แล้ว! ไม่ได้การ...ศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราต้องเปลี่ยน
สถานที่กันแล้ว"

"เปลี่ยนสถานที่ที่ไม่มีประโยชน์ ชื่อเสียงของพวกเขาโด่งดังเกินไป
ไม่ว่าจะไปที่ไหนในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกนี้ก็แบบเดียวกัน!" ตีฉานซ่ง

มีสีหน้าสลดหดหู่ แต่ก็ไม่วายหลงตัวเอง

"ข้าไม่ได้อธิบายความหมายอย่างนั้น ศิษย์พี่ใหญ่ สมุนไพรวิเศษกับยาลูกกลอนที่พวกเรานำมาใช้หมดไปนานแล้ว แม้ว่าข้าจะให้คนของกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นกับหอรวมทรัพย์ช่วยหา แต่ปริมาณที่หามาได้มีจำกัดลงทุกที ห้าแคว้นฝั่งตะวันตกมีสมุนไพรวิเศษน้อยเหลือเกินจริงๆ ทั้งยังแพงมากด้วย! เมื่อครู่ข้าดูแล้ว สมุนไพรวิเศษในมือมีไม่ครบ ข้าไม่มีวิธีหลอมไอสถได้แล้ว..." จุจพูดอย่างยุ่งยากใจ

"อะไรนะ!" ไม่ใช่แค่ต้ฉานซึ่งที่หน้าเปลี่ยนสี กระทั่งจีโยวู๋ สีอึ้งลี้และอินจื่อจางก็ยิ่งขมวดคิ้ว

ตั้งแต่ได้รู้จักจุจ พวกเขาแต่ละคนก็เคยชินกับการกินยาลูกกลอนต่างลูกอม แล้วที่กินเข้าไปก็เป็นถึงยาลูกกลอนคุณภาพชั้นดี ฤทธิ์ยาแรง แต่แทบจะไม่มึนตราาย พูดได้ว่าใต้ฟ้านี้นอกจากอภิสิทธิ์ชนบางคนของแคว้นตันแล้วก็ไม่มีความยุ่งยากอะไรในเรื่องนี้เหมือนพวกเขาอีก ตอนนี้ได้ยินว่ายาลูกกลอนจะหมดแล้วจึงตกใจไม่น้อยเลยจริงๆ

"มีน้ำหนักหลอมไอสถของห้าแคว้นฝั่งตะวันตกถึงมีน้อยเพียงนี้... กับแค่สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่ก็ยังไม่พอ! เจ้ารอง เจ้าว่าพวกเราควรทำอย่างไรดี" ตีฉานซึ่งร้อนใจแล้ว

จุจไม่สะดวกใจจะว่าเขา อะไรเรียกว่า 'กับแค่สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่' เท่าที่นางได้เห็นมา ผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานแทบทั้งหมดในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกทำได้แค่หายาลูกกลอนชั้นหนึ่งชั้นสองมากินควบคู่กับการฝึกตน สมุนไพรวิเศษชั้นสามชั้นสี่มีน้อยจนน่าโมโห ไม่ว่าจะต้นไหนก็ล้วนขายได้ราคาสูงลิบลัวในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกทั้งสิ้น! ยาลูกกลอน

ที่หลอมออกมายังมีน้อยจนน่าสงสาร ถ้าไม่ได้รับการอุปถัมภ์จากพันมิตร
ห้าแคว้น พวกเขาคงได้ขาดเสปียงไปตั้งแต่หนึ่งปีก่อนหน้านี้แล้ว

ผู้ฝึกตนคนอื่นแทบอยากจะแบ่งยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกเป็น
หลายส่วนแล้วค่อยๆ เจียดมากิน พวกเขาแต่ละคนในที่นี้กลับอ้าปากได้
ก็หลงคอหลายเม็ด เป็นเช่นนั้นแทบทุกวัน ความสิ้นเปลืองของพวกเขา
คนหนึ่งก็เทียบเท่ากับผู้ฝึกตนทั่วไปหลายสิบคนเลยทีเดียว เพิ่งจะมา
หมดกระสุนสิ้นเสปียงเอาป่านนี้ถือว่าระดับประคองมาได้ไม่ง่ายเลยจริงๆ
สายตาคนทั้งหลายล้วนมองไปยังจีโยวกูโดยไม่ตั้งใจ

จีโยวกูตรึกรตรองอยู่ชั่วขณะก็กล่าวว่า "สองปีก่อนมานี้พวกเราต้องไป
แทบจะทั่วห้าแคว้นฝั่งตะวันตก จวบจนปัจจุบันกลับยังหาข่าวของเซิมทิส
ดวงดาวกระดูกมังกรไม่ได้ พวกเราควรเปลี่ยนสถานที่แล้วจริงๆ...
ถือโอกาสกลับสำนักกันเลย ในตัวพวกเรามีศิลาวิเศษไม่น้อย สามารถ
ให้คนของหอรวมทรัพย์สาขาอื่นซื้อหาสมุนไพรวิเศษส่งไปให้พวกเรา
ที่สาขาเมืองเฟินใต้ ช่วงไม่กี่วันนี้ข้ามีความรู้สึกว่าตบะคล้ายจะมี
การเลื่อนชั้นแล้ว พวกเราออกท่องอยู่ข้างนอกมาเป็นปี สมควรหาสถานที่
สงบบำเพ็ญตนสักระยะ"

ข้อเสนอนี้ตรงใจคนทั้งหลายพอดี ทุกคนจึงต่างเห็นด้วย ต่างนำ
ยาลูกกลอนของตนออกมานับดูรอบหนึ่ง คำนวณเวลาที่ต้องใช้กลับ
สำนักซึ่งจู่จากที่นั่นแล้วสี่หน้าต่างก็กลายเป็นไม่นำมองอยู่บ้าง

มีของอยู่เพียงเท่านี้ ต้องกินใช้อย่างกระเบียดกระเสียแล้วจริงๆ
ตีฉันทั้งบนพื้พำขึ้น "บิดาลืมไปแล้วว่าครั้งล่าสุดที่ต้องคิดคำนวณ
อย่างละเอียดถี่ถ้วนเช่นนี้เป็นเรื่องเมื่อชาติใด"

"พวกเราต้องขอบคุณจจุ ถ้าไม่ได้นาง ในหนึ่งปีพวกเราก็ไม่รู้ว่าจะได้กินยาลูกกลอนสักกี่เม็ด" สืออึ้งลวีพูดอย่างซาบซึ้งสะเทือนใจเมื่อก่อนยามพวกนางอยู่ที่สำนักเชิงจ้อมีฐานะเป็นศิษย์เอกของปรมาจารย์ชั้นกำเนิดใหม่ ได้รับการปฏิบัติแทบจะดีที่สุดรองจากบรรดาผู้อาวุโสชั้นหลอมรวม แต่ทุกเดือนอย่างมาก็ได้ยาลูกกลอนเพียงสิบเม็ด ไม่พอให้พวกนางในตอนนี้นั้นถึงสองสามวันด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคุณภาพนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ที่ตะบะของพวกนางสามารถก้าวหน้ารวดเร็วได้เช่นนี้ จจุถือเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จเต็มตัว

จจุถูกสายตาสั้นชมของทุกคนมองจนเขินอยู่บ้าง อื่นจ้อจางยื่นมือมาขี้คีระนางพลางว่า "กลับถึงสำนักเชิงจ้อเจ้าก็จะได้พักผ่อนเต็มที่ ไม่ต้องคอยวิตกกังวลอยู่ทุกวันแล้ว"

เขารู้โดยตลอดว่าในใจจจุชอบชีวิตอันมั่นคงสงบเยียบ ทว่าหนทางที่อยู่เบื้องหน้าคนทั้งสองอันตรรายเกินไป ไม่อาจไม่หັกใจบังคับให้นางรู้จักเผชิญหน้ากับมัน สองปีมานี้ทุกวันผ่านไปอย่างตึงเครียดไร้อารมณ์ และเขาก็ยังไม่เคยได้สงบใจเล่าอดีตของตนให้จจุฟังเลย กลับถึงสำนักเชิงจ้ออันเป็นเหมือนกับบ้านของพวกเขาเองเมื่อไรก็จะได้สะสางเรื่องราวทุกอย่างให้กระจ่างแจ้งในที่เดียว

คนอื่นเห็นการกระทำอันสนิทสนมเล็กๆ น้อยๆ ในบางครั้งของพวกเขาจนชินแล้ว อันที่จริงนอกจากเรื่องรูปโฉมท่าทาง ด้านอื่นของจจุคู่ควรกับอื่นจ้อจางอย่างเหลือเฟือ

พวกตีฉานซึ่งสามศิษย์พี่ศิษย์น้องเคยร่วมกันเตือนอื่นจ้อจางอย่างเด็ดขาดเป็นการส่วนตัวว่าถ้าวันหน้ากล้าทิ้งจจุก็รอพวกเขาพร้อมมือกัน

กำจัดเขาได้เลย

อันจ้อจางเจอคำพูดอย่างไม่เกรงใจเช่นนี้ก็เพียงครั้งเดียวที่ไม่ได้ตอบโต้คืนไปด้วยหมัด เพียงแต่พยักหน้าพลางพูดอย่างสงบนิ่ง 'ทราบแล้ว'

เจ้าคนที่เยอหยิ่งยิ่งกว่าอะไรดีนี่ก็ถึงกับมีเวลาที่ว่างายตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ พวกตีฉานซึ่งลอบประหลาดใจอย่างเจี๊ยบๆ ทว่าก็ดีใจแทนจูกเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ความสัมพันธ์ฉันคู่รักของคนทั้งสองจึงถูกกำหนดลงเช่นนี้

หลังวางแผนการเดินทางขากลับเรียบร้อย ทุกคนก็ไม่ยืดเวลาออกไปอีก เข้ารุ่งขึ้นก็เริ่มต้นออกเดินทางมุ่งไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ทันที

ขากลับคราวนี้ไม่ตรงฤดูกาลที่มีพายุกระโชกกรวมถึงอินทรีมารกรงเล็บเหล็กบินร่อนครองท้องฟ้า จึงสามารถใช้ของวิเศษเหาะเหินเร่งเดินทางได้ แม้ระหว่างทางจะมีโจรผู้ร้ายไม่น้อย แต่พวกเขาเห็นพวกนี้จนชินตานานแล้ว ที่สู้ได้ก็สู้ก่อนค่อยปล้น ที่สู้ไม่ได้ก็หลบไปแต่เนิ่นๆ ใช้เวลาไปครึ่งเดือนก็ข้ามเขาเสวียนฉู่กลับมาถึงเมืองเฟิน

ระหว่างทางพวกเขาเคยมุ่งไปที่บึงน้ำหนาว คิดจะนำน้ำกลับไปฝึกริชอีกจำนวนหนึ่ง แต่กลับพบว่าประโยชน์ของน้ำในบึงอ่อนลงมากอย่างเห็นได้ชัด ดูท่าไม่มีศิลา น้ำแข็งอยู่กันบึง น้ำในบึงเหล่านี้ก็เพียงแปดปีสิบปีก็ถึงเปลี่ยนกลับไปเหมือนน้ำธรรมดา

พวกเขาจากมาได้สองปีมาแล้ว ระหว่างนี้ได้ให้หัวหน้าคนของหอรวมทรัพย์ส่งข่าวของพวกเขากลับไปยังสำนักเชิงจ้อโดยตลอด เนื่องจาก

พวกเขาอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง จึงได้ข่าวของสำนักเชิงจ้อเพียงบางครั้ง บางคราว

สำนักผานเจี้ยนไม่ยอมมรามือจากการควบคุมสำนักเชิงจ้อไปง่ายๆ ดังคาดไม่กี่ปีมานี้ขุนอุบายสารพัดออกมาใช้บ่อยครั้ง หมายถึงจะบีบให้สำนักเชิงจ้อยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกเขาอีกครั้ง ทางด้านสำนักเชิงจ้ออาศัยการสนับสนุนจากสำนักจินเป่าและสำนักจีลี่มาจัดซื้อ สองฝ่ายจึงตกอยู่ในภาวะต่อสู้ยืดเยื้อกันไปมา

พวกเขาฝ่ายหนึ่งไม่ยอมเสียสำนักที่ดำรงอยู่มาหลายปีไป โดยเฉพาะแปลงสมุนไพรรักษาที่ผู้ฝึกตนโบราณเหลือทิ้งไว้บนยอดเขาอึ้งบั้ง อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่อยากบีบบังคับกันเกินไปจนต่างเสียหายหนัก สุดท้ายลำบากลำบากกันไปมากกลับจะได้มาแต่เปลือกอันว่างเปล่า ดังนั้นจึงนับว่ายังหักห้ามใจได้ชั่วคราว ไม่ได้มีการปะทะกันรุนแรงเกิดขึ้น

คณะของตีฉานซึ่งเดินเข้ามาในเมืองเฟิน มองเห็นภาพถนนที่คุ่นตาก็ต่างเฉยรอยยิ้มออกมาอย่างสุดกลั้น

ในที่สุดก็กลับมาถึงถิ่นของตนเองแล้ว ไม่ต้องคอยระแวงระวังว่าจะถูกทำร้ายทั้งต่อหน้าและลับหลังอยู่ตลอดเวลา คนใกล้ชิดของพวกเขาอยู่ในที่แห่งนี้ สามารถพักผ่อนได้อย่างวางใจ

พวกเขาตัดสินใจกลับมากะทันหัน อยากรจะทำให้อาจารย์ประหลาดใจ จึงจงใจไม่ใช้กระบี่บินส่งสารไปแจ้งก่อนล่วงหน้า

ทั้งห้าล้วนไม่ได้สวมใส่เครื่องหมายเฉพาะของสำนักเชิงจ้อ อีกทั้งแปลงโฉมอำพรางตบะ เดินอยู่ตามถนนผู้อื่นก็เพียงคิดว่าเป็นผู้ฝึกตนชั้นฝึกปรารถนั่วไป

พวกเขาคิดจะไปรับสมัครไพรวิเศษที่หอรวมทรัพย์ก่อนค่อยกลับเขาเชิงจ้อ พวกเขา 'ทำความดี' มาได้สองปีกว่า ในตัวมีอย่างอื่นไม่มาก แต่ศิลาวิเศษกลับมีใช้ไม่ขาดมือ อีกทั้งพวกเขาต้องการสมัครไพรวิเศษเป็นจำนวนมากเกินไป ต่อให้เป็นหอรวมทรัพย์ก็ต้องใช้เวลาสักพักถึงจะรวบรวมมาได้ครบ ทว่าขอเพียงพวกเขากลับถึงสำนักเชิงจ้อ ของที่สำนักมีอยู่ก็เพียงพอให้พวกเขาใช้ไปได้อีกระยะหนึ่ง

สาขาของหอรวมทรัพย์ยังคงตั้งตระหง่านอยู่ที่เดิม มีคนเข้าออกขวักไขว่ กิจการดีจนไม่รู้จะว่อย่างไร ร้านฟ้าบันดาลของสำนักถ่งจั้งที่เปิดอยู่ใกล้ๆ กลับเงียบเหงาไปไม่น้อย คิดว่าวันเวลาในช่วงไม่กี่ปีนี้ของสำนักถ่งจั้งคงผ่านไปอย่างไม่ได้นักเช่นเดียวกัน

ตี้ฉานซึ่งยึดดอกเช็ดหน้าพาศิษย์น้องทั้งหลายเดินเข้าหอรวมทรัพย์ แกว่งป้ายทองในมือต่อหน้าหลงจู๊กลางว่า "พี่ฉิวกับพี่เซีย่วอยู่หรือไม่ บอกเขาว่าสหายเก่าเอาเงินมาให้ถึงที่แล้ว!"

พอหลงจู๊เห็นป้ายทองก็ปรับสีหน้าพูดอย่างพิเนอบพิเทาทันที "ทุกท่านเชิญเข้าไปรอที่ด้านในก่อน ผู้น้อยจะไปเชิญผู้ดูแลจิ๋วมาเดี๋ยวนี้"

ผู้ที่มีป้ายทองของหอรวมทรัพย์อยู่ในมือได้ลั่นเป็นแขกคนสำคัญทั้งสิ้น ถ้ามิใช่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสำนักจิ้นเปา อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีศิลาวิเศษฝากอยู่ที่หอรวมทรัพย์เป็นล้านก้อน คนอื่นในร้านมองเห็นฉากเหตุการณ์นี้ก็พากันส่งสายตาอิจฉาไปที่ตี้ฉานซึ่ง ขณะเดียวกันก็แอบแปลกใจอย่างเจี๊ยบๆ ว่าไฉนเด็กน้อยชั้นฝึกปราดคนหนึ่งถึงมีป้ายทองของหอรวมทรัพย์ได้ แถมยังเรียกขานผู้ดูแลใหญ่ซึ่งเป็นผู้ฝึกตนชั้นสร้างฐานช่วงปลายทั้งสองท่านว่าเป็นพี่เป็นน้องอีก ศิษย์จากสำนัก

ไหนกันผยองปานนี้!

ที่ฉานซ่งฟังพอใจกับความรูสึกดีงามจากการถูกคนอิจฉาริชยา
ชิงซังพรรคนี้เหลือเกินแล้ว พาเหล่าศิษย์น้องเดินสายวางมาดเข้าไปยัง
ห้องรับรองแขกสำคัญภายในหอ

ที่ฉิวเปาหยางให้ป้ายทองกับพวกเขาก่อนพวกเขาไปจากเมืองเฟิน
อันที่จริงเป็นเพราะเห็นแก่หน้าของสำนักเซ็งจื้อรวมถึงจู่จู่ศิษย์อาจารย์
ทว่าวันนี้ป้ายทองในมือพวกที่ฉานซ่งทั้งห้าคนมีศิลาวิเศษฝากอยู่คนละ
เกินล้านก้อนแล้ว ต่อให้ไม่มีความสัมพันธ์กับสำนักเซ็งจื้อก็ยังเป็นแขก
คนสำคัญของหอรวมทรัพย์ได้อยู่ดี

ถ้ามิใช่สมุนไพรวิเศษในห้าแคว้นฝั่งตะวันตกแพงจนเกินเหตุ แล้ว
พวกเขายังหาซื้อวัตถุดิบลอมของวิเศษรวมถึงสินแร่เป็นจำนวนมาก
อย่างมือเต็บ คาดว่า 'เงินฝาก' คงไม่ได้มีเพียงเท่านั้นแน่

เพียงไม่นานฉิวเปาหยางก็มาถึง สองฝ่ายได้พบกันอีกครั้งในรอบ
สองปีกว่าจึงต่างดีใจอย่างมาก และยังได้ยินได้ฟังเรื่องที่จู่จู่ชนะเลิศ
ในงานประชันฝีมือครั้งใหญ่ของนักหลอมโอสถจนได้กลายเป็นผู้อาวุโส
ในกลุ่มพันธมิตรห้าแคว้นฝั่งตะวันตกมาด้วยแล้ว จึงยิ่งเกรงอกเกรงใจจู่จู่
เป็นพิเศษ

สองฝ่ายกำลังพูดคุยกันอย่างเบิกบาน เขียวซ่าเกอก็พลันวิ่งเข้ามา
หน้าตาตื่น "สำนักเซ็งจื้อเกิดเรื่องแล้ว! ศิษย์พี่ฉิวท่านรีบไปเชิญอาจารย์
อามา ข้าจะไปแจ้งให้คนของสำนักจี้ลี้ทราบ..."

เขียวซ่าเกอช้อนตาขึ้นมาเห็นพวกที่ฉานซ่งก็อดจะพุดขึ้นอย่าง
คาดไม่ถึงไม่ได้ "พวกท่านกลับมาแล้วหรือ พอดีเลย รีบกลับไปดูสำนัก

ซึ่งจื้อเถอะ คนของแคว้นตันไม่รู้ทำไมถึงจ้องมาที่สำนักเชิงจื้อแล้ว!"

พวกตีฉานซึ่งตกใจยกใหญ่ ในจำนวนนั้นอันจื่อจางกับจูลู่จู่จะเป็น
หนักที่สุด สิ่งที่พวกเขาคิดได้มีมากกว่าศิษย์พี่คนอื่นมาก

จูลู่จู่บังคับตัวเองให้ใจเย็นลง หรือคนของแคว้นตันจะค้นพบตัวตน
นางแล้ว? ความเป็นไปได้มีไม่มาก ขณะอยู่ที่ห้าแคว้นฝั่งตะวันตก
มีเพียงครั้งเดียวที่นางเปิดเผยตัวตนจริง นั่นก็คือช่วงเวลาที่เข้าร่วม
งานประชันฝีมือใหญ่ของนักหลอมโอสถห้าแคว้นซึ่งก็ผ่านมาสองปีแล้ว

หลังจากนั้นนางก็ออกท่องไปทั่วสารทิศกับเหล่าศิษย์พี่โดยที่ห้าตัว
เจียบเซียบอย่างยิงตลอดมา มีติดต่อกับคนของห้าแคว้นฝั่งตะวันตก
เป็นครั้งคราว แต่ก็เพียงไหว้วานให้พวกเขาหาสมุนไพรพิเศษให้เท่านั้น
นี่เป็นเรื่องปกติยิ่ง ไม่มีอะไรที่ชวนให้คนสงสัยได้

หากคนของแคว้นตันจะสงสัยและมาหาเรื่องก็สมควรมาหาตั้งแต่
ตอนนั้นแล้ว ไม่มีทางรอดมาจนถึงตอนนี้

เช่นนั้นมีสาเหตุอะไรอีกเล่า

อันจื่อจางกุมมือนางไว้เบาๆ เอ่ยปลอบว่า "ไม่ต้องกลัว"

จูลู่จู่พูดขึ้นเสียงเบา "อาจารย์รวมถึงศิษย์พี่เฉย ศิษย์พี่เป่า และ
อาจารย์ใหญ่ล้วนอยู่ที่นั่น ข้าจะกลับไปดู!" คนส่วนใหญ่ในสำนักเชิงจื้อ
ดีต่อนางมาก ในใจนางเห็นที่นั่นเป็นดั่งบ้านของตนแล้ว นางไม่อาจ
หันหลังวิ่งหนีในยามที่ทุกคนเกิดเรื่องได้ ถ้าทำเช่นนั้น ต่อให้นางมีชีวิต
อยู่ต่อไปได้อย่างปลอดภัยก็มีแต่จะถูกความรู้สึกผิดละอายใจเคี้ยวกรำ
ทุกคืนวันไปจนตาย

"ข้าจะไปกับเจ้า" อันจื่อจางกุมมือนางแน่น จากนั้นคนทั้งสองก็

ไม่พูดอะไรอีก

เซียวซ่าเกอเพิ่งกลับมาจากข้างนอกก็ได้รับกระป๋องบิบิงส่งสารจากสำนักเซ็งจื่อ จึงตรงมาแจ้งฉิวเป่าหยางทันที แต่คิดไม่ถึงว่าจะบังเอิญได้เจอพวกตีฉานซึ่งที่ลงเขาไปหาประสบการณ์ ตนกับพวกเขาไม่ได้เจอกันนานเป็นปีๆ แล้ว

ฉิวเป่าหยางเองก็ไม่พูดอะไรให้มากความ รีบบอกว่า "ข้าจะไปเชิญอาจารย์อา" แล้วตรงดิ่งออกไปทันที

เวลาคับขัน เซียวซ่าเกอไม่สะดวกจะอธิบายอย่างละเอียด ยื่นสารที่ส่งมากับกระป๋องบิบิงของสำนักเซ็งจื่อให้ตีฉานซึ่งก่อนว่า "พวกท่านล่วงหน้าไปกันก่อน ข้าจะไปหาคนของสำนักจี้ลี่ อีกประเดี๋ยวไปเจอกันที่เขาเซ็งจื่อ ก่อนที่พวกข้าจะไปถึง พยายามอย่าทำอะไรบู่มบ่าม"

พวกตีฉานซึ่งเห็นผู้อื่นตั้งเครียดเป็นกังวลในเรื่องของสำนักตนเพียงนี้ในโลกทั้งชาบซึ่งทั้งร้อนใจ พยักหน้าขอบคุณแล้วต่างนำของวิเศษหาะเหินของตนออกมา มุ่งหน้าไปสำนักเซ็งจื่อด้วยความเร็วสูงสุดทันที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)